కిం కర్తవ్యం?

ప్రత్యేక సంచిక

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జనవరి 2014

13/01/2014.

విషయసూచిక

ప్రథమ భాగం: చేయవలసినదేమిటి

ద్వితీయ భాగం: దైనందిన అభ్యాసం

నళినికాంత గుప్తగారి ప్రసంగం:

"చేయవలసినదేమిటి?"

సృష్టి పరిణామచక్రం యుగాలలో పరిభ్రమిస్తూ ఉంటుంది; ఒక పరిభ్రమణం పూర్తి అవగానే ప్రళయం వస్తుందని చెప్పబడింది — అప్పటి చైతన్యస్థాయి లేదా ఆ చైతన్యం నుంచి అవతరించిన వివిధ రకాల అస్తిత్వాలు నశించిపోతాయి, గతమంతా కొట్టుకుపోతుంది, సృష్టించబడినదంతా తుడిచిపెట్టబడి, నూతన శకం ఆరంభమవుతుంది.

మన కందరికీ అటువంటి ఒక యుగం గురించి తెలుసు, మనం దానికి సాక్షులం కూడా; నేను చెప్పేది, ప్రస్తుత యుగం గురించి, ఒక విధంగా గతించిపోయి, మృతమైపోయినా, ఇంకా వర్తమానంలో ఉన్నదే. మనకు పదార్థం ఈథర్ అనే తేలికై అంతటా వ్యాపించి ఉన్నదాని నుంచి పరిణమించిందని తెలుసు. జీవం మృతపదార్థం నుంచి ఉద్భవించింది, మనస్సు జీవం నుంచి పరిణమించింది. పూర్తిగా కచ్చితంగా తెలియకపోయినా, మనకు తెలిసిన విషయం, ఏ విధంగా జీవం జీవంలేని పదార్థం నుంచి వచ్చిందో లేదా మనస్సు మనస్సులేని జీవంలోకి ప్రవేశించగలిగిందో, అనగా జంతుజాలంలోకి అది 'ఏ విధంగా' నంటూ ఎన్నో ప్రశ్నలు, సాధ్యాసాధ్యాలతో కూడిన ఎన్నో సమాధానాలు.

మనం ఒక మాట చెప్పుకోవచ్చు. శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత మనకు చెప్పింది, రెండు పద్ధతులున్నాయనే విషయం: ఒక పక్షంలో భవిష్య చైతన్యస్థాయి బీజం ప్రారంభం నుంచే ఇప్పుడున్నదానిలో నిక్షిప్తమై ఉన్నదనే విషయం, అది నిద్రాణస్థితిలో ఉండి ఉంటుంది; మరొక పక్షంలో పైనుంచి లేదా బ్రహ్మాండావరణ నుంచి లేదా ఎక్కడో ఒక చోట నుంచి, ఒక మెరుపు తాకిడి లేదా శక్తిలాగా బహిర్గతమవబోయే చైతన్యం వాతావరణంలోకి దిగివచ్చింది. అప్పుడు దాని ఒత్తిడికి నిద్రాణమై ఉన్న బీజం జాగృతమై, పైనున్న ఆత్మను కలవటానికి నిటారుగా పైకి లేచింది — ఆ రెండూ కలిసి ఒక కొత్త జీవితం వృద్ధికి అంకురార్పణ చేసాయి.

ఆ విధంగా పదార్థం నుంచి జీవం, జీవం నుంచీ మనస్సు — మనిషి పుట్టాడు. అవును, ఇప్పటి వరకు జరిగిన భూపరిణామక్రమంలో మనిషి శిఖరాగ్రాన ఉన్నాడు.

అతనిలో మనస్సు లేదా మానసిక చైతన్యం ఎంతగా అత్యున్నత స్థాయికి చేరగలదో అంత మట్టుకు చేరిందని చెప్పవచ్చు. అయినప్పటికీ, మనిషి పూర్తిగా మానసికజీవి కాడు, అతడు ఒక మానసిక జంతువు.

అతని ఆధారంలో మనస్సుకు పూర్తి ఆధిపత్యం లేదు; మానసిక శక్తిని నిజంగా పరిపాలిస్తూ దానికి ప్రభువై నడిపించేది జీవసూత్రం, అతనిలోని పశువు, అతని ప్రాణిక అస్తిత్వం, తిరిగి అది అతనిలో పరోక్షంగానున్న పశుప్రాయ పదార్థానికి బానిస. కనుక మనిషి, ఎంత మానసిక వైభవం ఉన్నప్పటికీ, అతడు ఒక ప్రమాదకరమైన ప్రాణి — ప్రమాదకరం ఎందువల్లనంటే, అతనిలోని ప్రాణికం అతని సొంత ఆత్మను నాశనం చేసే దిశగా అతనిని నడిపించడమే కాకుండా, అతని చుట్టూ వ్యాపించివున్న దానినంతా నాశనం చేసే దిశగా అతనిని ప్రోత్సహిస్తుంది. విశ్వమహాప్రకృతి చేసే వింతప్రయోగం మనిషి.

ఆ విధంగా ఇప్పటిదాకా, పరిణామంలోని వృద్ధి లేదా పురోగతి అంతా మహా అస్పష్టత నుంచి తక్కువ అస్పష్టతకూ, మహా అజ్ఞానం నుంచి తక్కువ అజ్ఞానానికీ, గొప్ప బాధ నుంచి తక్కువ బాధకూ, ఏదో వెనుక నుంచి — ఒక విధమైనది ఏదో, దాని అంతస్సారంలో ఆనందమూ, చైతన్యమూ, ఉనికినీ గురించిన భావన కలిగినది — ఈ గమనాని కంతటికీ మొదటి నుంచి చివరిదాకా ఆధారమౌతూ భద్రంగా కాపాడుతూ ఉన్నప్పటికీ, పరిణామగతి ఆ విధంగానే ఉంటూ ఉన్నది. అందులో వైభవోపేతమైన వెలుగు, స్వల్పకాలికమైన వైనప్పటికీ ఆనందం, సామరస్యతల వైభవోపేతమైన భావస్ఫోరకాలు, అత్యంత శ్రేష్ఠమైన శక్తి సృజనాత్మకతల మహా వెల్లువలు ప్రకటితమయ్యాయి; అయినా మొత్తం మీద, అది సృష్టిపరంగానూ లేదా రూపాత్మకమైన ఉనికిపరంగానూ సమగ్ర పరిపూర్ణతకు ఎంతో దూరంలో ఉన్నది. మనిషి సైతం పురోభివృద్ధిమార్గంలో అంతిమంగా తానే సర్వోన్నతుడని కలలు కనడు. అటువంటప్పుడు, తరువాత ఏమిటి?

తార్కికంగా తరువాతి అడుగు తప్పకుండా మనస్సును మించినదై ఉంటుంది — ఒక విధంగా ఇంకా శ్రేష్ఠమైనదాని మీదా, గొప్పదాని మీదా ఆధారపడి ఉండే సృష్టి అది. శ్రీఅరవిందులు ప్రకటించినదేమంటే అది కొత్త యుగం, కొత్త పరిణామ యుగం, సత్యం మీద ఆధారపడినది — సత్యంలో దాని వృద్ధి ఉంటుంది, దాని పురోభివృద్ధి సత్యం నుంచి అధికతర సత్యానికి, వెలుగు నుంచి అధికతరమైన

వెలుగుకు, ఆనందం నుంచి అధికతరమైన ఆనందానికి ఉంటుంది.

దానికి ప్రారంభంగా, కొత్త సత్యచైతన్యాన్ని — దానికి శ్రీఅరవిందులు అతిమనస్సని పేరు పెట్టారు, ఈ భూవాతావరణంలోకి కిందికి తీసుకురావాలి, ఫలితంగా సృష్టి అంతరాంతరాళాల్లోని లోలోతులలో దాగిన సత్యాన్ని అది మేల్కొలపగలదు. ఆ పనిని చేయడానికి శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత మానవరూపంలో రెండు అర్ధగోళాలకు వారధిగా వచ్చారు. మానవమూసలో వారు మానవజాతికే కాకుండా — మానవచైతన్యంలోని అన్ని మూలకాలను — సమస్త భూప్రకృతిలో మానవరూపంతో ప్రాతినిధ్యం వహించిన సమస్తమునకూ ప్రాతినిధ్యం వహించారు. ఆ వచ్చేదానిని అందుకోవడానికి భూమి, మనిషి తరఫున తమ శరీరాలను వారు ఖాళీపాత్రలుగా పట్టి వుంచారు; దానిని వారు కిందికి పిలిచారు, ఈ వాతావరణంలో దానిని ప్రతిష్ఠించారు, అనంతరం తమను ఉపసంహరించుకున్నారు — ఎందుకనగా వారు ఏ పని కోసం భౌతికరూపాన్ని ధరించారో ఆ పని నెరవేరింది.

అవును, ఆ పని సఫలీకృతమైంది. ఇప్పుడు ఆ కొత్త చైతన్యం పరివ్యాప్తిచెంది, తన స్థానాన్ని నిలుపుకుంటుంది. అది మహాసత్య చైతన్యం; దాని ఉనికితోనే అది అజ్ఞాన, అసత్యాల కదలికలను భగ్నం చేస్తుంది, మహాసత్యానికి విరుద్ధమైన రూపాలను చెదరగొట్టి, కూల్చివేస్తుంది; దానిని ప్రతిఘటించేవాటిని, ఖండించేవాటిని నాశనం చేస్తుంది. అది తథ్యం.

శ్రీమాతారవిందులు వారి అపారమైన దయతో, మరింత ఎక్కువే చేశారు. అది ఒక్క దైవానికి మాత్రమే సాధ్యం: అంతిమంగా సత్యం ప్రభావం అసత్యం మీద ఏ విధంగా ఉంటుందో వారికి తెలుసు, కనుక వారు వారి ప్రేమాస్పదమైన చేతులను చాపి అజ్ఞానంలో కొట్టుకుమిట్టాడుతున్న శిశువులను విధి వినాశనం నుంచి తప్పించి, సత్యం రెక్కల నీడలోనే వారికి భద్రత కల్పించే ప్రయత్నం చేశారు; అయితే ఎవరు ఆ ఆశ్రయం పొందటానికి సుముఖంగా ఉంటారో వారికి మాత్రమే అది లభ్యమౌతుంది. మనుషులకు చేసే ఈ దివ్యసేవను వారికి అందించడంలో సహాయం చేయడానికి, కొన్ని — బహుళ సంఖ్యలో మాత్రం కాదు — ఆత్మలు ఆ అవతారమూర్తులతో పాటుగా ఏతెంచాయి.

శ్రీమాతారవిందులు తమ భౌతికరూపాలను, ఉనికిని వారికి నిచ్చెనలుగా ఎక్కడానికి సమర్పించారు — లేదు, వారిని పైకి ఎత్తుకుని తీసుకుపోవడానికి. ఏ

విధంగా గొంగళిపురుగు తన గూడును తెంచుకుని సీతాకోకచిలుకలాగా ఎగరటానికి మారిపోతుందో, ఆ విధంగా తమ అజ్ఞాన మానవచైతన్యాన్ని దులపరించుకుని, మానవ అస్తిత్వాలు అతిమానస ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వాలుగా ఎదగటానికి వారు అమరిక చేశారు — కాని, ఏం లాభం, మనిషి విఫలుడయ్యాడు. బహుశా, ఆ కొత్త భవిష్యవిధి అతనికి చాలా కొత్తదయిందేమో, ఆ వెలుగు ఇప్పటివరకు అంధకారానికి అలవాటుపడిన అతని కనులకు బైర్లు కమ్మేసిందేమో. బహుశా విధిలో ఇంకా గాఢత కలిగి ఆవశ్యకమైనవీ, నిగూఢమైన కారణాలూ ఉన్నవేమో. ఏది ఏమైనా, మనిషి విఫలుడయ్యాడు, మనిషి సహాయాన్ని తిరస్కరించాడు, దానికి వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేశాడు; పురాణ గాథలలో రాక్షసుల మాదిరిగా ప్రవర్తించాడు, మనిషి కొత్త చైతన్యాన్ని తన స్వార్థ ప్రయోజనాలకు ఉపయోగించుకోవాలనుకున్నాడు; అతని మానవ ఆత్మ దివ్యసత్యాన్ని శిరసావహించడానికి తిరస్కరించింది; ఆ విధంగా మనిషి తనకు ఇవ్వజూపినదానిని తిరస్కరించాడు.

సమయం మించిపోయింది. శ్రీఅరవిందులు, శ్రీమాత దేహపరిత్యాగం చేశారు; కాని వారు భూమిని వీడలేదు. మనందరకు ఆధారమౌతూ, భద్రత కల్పిస్తూ, వారి సన్నిధి ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నది. అది ఏ విధమైన ఆధారమంటే, మనం ఇంకా ఆ మహాసత్యానికి అంటిపెట్టుకునే విధంగా, మనం ఇంకా ఆ మహాసత్యానికి మన సేవను అందించే విధంగా వారి ప్రేమ, వారి సన్నిధి ఇంకా మనలను పరివేష్టించి, మనకు దన్నుగా ఉన్నది. వారు చేసేదంతా మన నిజమైన అస్తిత్వ క్షేమం కోసం, మన ఆత్మలను రక్షించటం కోసం. ఎవరైతే తమ ఆత్మ కోసం జీవిస్తారో, వారిని ఎప్పటి మాదిరిగానే శ్రీమాత కరాబ్జాలు ముందుకు తీసుకుపోతూనే ఉంటాయి.

కాని కొంత వ్యత్యాసం ఉంది.

మనం ప్రళయం గురించి చెప్పుకున్నాం; మీ చుట్టూ చూసినట్లైతే, మీకు అది కచ్చితంగా మొదలైందని అనిపిస్తుంది. కొత్త చైతన్యం, ముందుగానే ఊహించినట్లుగా, తన పని మొదలుపెట్టింది; దాని ఆగమనానికి అడ్డువచ్చే వాటన్నింటిని సంపూర్ణంగా నాశనం చేయడంతో దాని మొదటి దశ ప్రభావం ఆరంభమైంది. ప్రపంచమంతా సమస్యల కష్టాల సుడిగుండంలో చిక్కుకున్నట్లుగా తోస్తున్నది — క్రమబద్ధంగా నడిపించే సువ్యవస్థిత ప్రమాణాలన్నీ ఛిన్నాభిన్నమైపోతున్నాయి, ప్రభుత్వాలు కిందుమీదవుతున్నాయి, అసత్యం, అవినీతి మన మూలాలనే

తినేస్తున్నాయి, మనిషి దయ్యం పూనినట్లై, దాని ప్రేరణలతో, కోరికలతో ప్రవర్తిస్తూ, భూమండలం మొత్తాన్ని సర్వనాశనం చేసే దిశగా సాగిపోతున్నాడు.

మానవ ఆత్మ ఏమి కానున్నది? ఈ ఆత్మ ఏమిటి? అది దివ్యభాను కిరణం; అది తన సొంత లాభం కోసం కిందికి రాదు, అది కిందకు వచ్చేది ఎందుకంటే కింద నున్న అంధకారాన్ని ప్రకాశంతో పటాపంచలు చేసి, తన నిజప్రకాశాన్ని ప్రజ్వలింప జేయడానికే. ఆత్మలు ఇక్కడికి కిందికి దిగివస్తాయి, ఇక్కడ ఉన్న అజ్ఞానంతో, ఎరుక లేమితనంతో కలిసిపోయి నివసిస్తూ లేదా వాటిని వస్త్రంగా ధరిస్తూ, వాటిని సాధ్యమైనంతవరకు పరిశుద్ధపరచి, తేజోమయం గావించి, తదుపరి, ఆ పనిని తిరిగి కొనసాగించటానికి కొంతకాలం విశ్రాంతి తీసుకుంటాయి. ప్రళయం సంభవించి నప్పుడు, అవి తమ మూలస్థానమైన శ్రీమాత చైతన్యంలోకి వెనక్కి వెళ్ళిపోతాయి; ఇది అత్యంత సాహసోపేతమైన ప్రేమయాత్ర యొక్క అద్భుత రహస్యం. నేడు కూడా ఆత్మలు విశ్రాంతిలోకి వెళ్ళిపోతుంటాయి; అవి నశించవు. ఇప్పటి ఈ భూమి నాశనమైపోయినా, ఆత్మలు క్షేమంగా శ్రీమాత చైతన్యం ఒడిలో భద్రంగా సేదతీరుతాయి. బహుశా వాటితోపాటుగా రూపపరివర్తన చెంది, ఎరుకలోకి తీసుకు రాబడి పవిత్రం చేయబడి, తగిన అర్హతతో సిద్ధంచేయబడిన ఆ భూచైతన్య భాగాలు కూడా భద్రపరచబడతాయి. కాబట్టి, పని పూర్తిగా ముగిసిపోలేదు; ఎవరైనా ఎంతో కొంత భవిష్యత్తు కోసం ఇంకా భద్రపరచవచ్చు.

ఒకసారి ప్రళయం సంభవించడం లేదా సర్వనాశనం అయిన తర్వాత — అది జరగవలసినదే, ఆవశ్యకమైనదే — శిథిలాల నన్నింటిని తొలగించవలసినదే కదా. ఆ రెండు పనులు కలిసి చేయబడతాయి. వేదిక ఒకసారి శుభ్రపరచబడిన తర్వాత, నూతన సృష్టి, నూతన యుగం మొదలవుతుంది. ఇది ఈ విధంగా తయారయ్యే క్రమంలో, సహజంగానే మన మానవ భావనాపరంగా మనిషికి, భూమికి సంబంధించినంతవరకు చాలా వరకు నష్టమైపోతుంది. అదే విధంగా ఆశ్రమం కూడా; ఎందువల్లనంటే, ఆశ్రమం భూమికి కిరీటం కాబట్టి, అది తప్పించుకోలేదు. చెప్పాలంటే, ఇక్కడ జరగబోయేది అత్యంత తీవ్రతతో, ఉచ్ఛస్థాయిలో ఉండవచ్చు. కనుక మనం అనివార్యమైనదానిని ఒప్పుకుని తీరాలి, భవిష్యత్తులో జరగబోయేదానికై నిరీక్షించాలి.

అంటే దానర్థం, మనం నైరాశ్యంలో గాడాంధకారంలో నిరాధారులమై నిరీక్షిం

చటమా? ఎంతమాత్రం కాదు, ఎవరైతే, ఇంకా ఏదైనా మంచికోసం ఆకాంక్షిస్తారో వారు ఈ ఉద్యమానికి ఇంకా ఎక్కువగా సహకరించగలరు. ఈ నూతన ఆవిష్కారానికి తమను తాము సహాయం చేయడానికీ, సేవకూ సమర్పించుకోవచ్చును. మనిషి ఇంకా దానిని చేయగలడు. ఎందువల్లనంటే, వ్యక్తిగతంగా, ప్రత్యేకంగా ప్రతి మనిషి మొత్తం భూచైతన్యం యొక్క కేంద్రీకృతమైన బిందువు. అతడు తన చైతన్యంలో అభివృద్ధి సాధించితే, తనను తానుగా మరికొంత ఉన్నతికి ఉద్ధరించుకోగలిగితే, మరింత ఉన్నతోన్నతమైన చైతన్యానికి వృద్ధినొందితే, అది తప్పకుండా లాభ దాయకమే. కాని అతడు ఆ పనిని ఇతఃపూర్వం కంటె అధిక వ్యయప్రయాసలకు, కష్టాలకు ఓర్చి చేయవలసి ఉంటుంది; దానికి ఇంకా చాలా ఎక్కువగా తపస్సు నాచరించవలసిన అవసరం ఉంది. ఎందువల్లనంటే, శ్రీమాత తన శరీరంలో ఉన్నంత కాలం, ఆమె మనకు వీటన్నింటినీ సులభతరం చేసింది. కాని ఇప్పుడా పరిస్థితి లేదు.

నిజంగా ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం కోరుకునేవారికి, ఆధ్యాత్మిక జీవనవిధానం కోరుకునేవారికి, ఎవరైతే నిజాయితీగా తమను తాము అధికాధిక ప్రయోజనాలకు తయారుచేసుకోవాలని కోరుకుంటారో, అటువంటివారు, విషయాలను గంభీరదృష్టితో తిలకించవలసి ఉంటుంది. వారికి అది ఒక సాధన, ఒక నిజమైన ఉద్యమం, ఎరుకతో తమను తాము సంసిద్ధం చేసుకోవడం. వారు గొప్ప గొప్ప మాటలను మరచిపోవటం చాలా మంచిది — గొప్ప పదాలైన అతిమనస్సు, ఊర్ధ్వమనస్సు, ఉన్నత మనస్సు మొదలైనవి. మనకు వాటి గురించి మట్లాడే హక్కుగాని, వాటి గురించి పిచ్చాపాటీగా మాట్లాడుకునే హక్కుగానీ లేదు. అవన్నీ కలలు, అందమైన కలలు, కాని మనం అందుకోలేనివి. అవి శ్రీమాతారవిందులకు చెందినవి. శ్రీఅరవిందులు తానే స్వయంగా చెప్పారు:

రజితాకాశంలో నేను నా కలలు పోగుచేశాను
స్వర్ణనీలముల మధ్య అచ్చోట మృదువుగ మడచి చుట్టిపెట్టి ఉంచినాను
నీ గురించి నేను కన్న మణిమయభూషిత కలలను.

"దైవపరిశ్రమ"

(A God's Labour)

శ్రీఅరవిందులు శ్రీమాతతో కలిసి ఆ కలలను అమర్చి, వాటిని జాగ్రత్తగా,

భద్రంగా తమలోనే పదిలపరచుకున్నారు. వారు వాటిని ఊర్ధ్వమనస్సులో ఉంచారు; అది వారి పని, వారి వ్యవహారం, దానితో మనకేం పని లేదు. ఆ కలలను శ్రీమాత తమ హృదయం లోనికి చేర్చారు; అవి వాటి సమయం వచ్చినప్పుడు వాటి సొంత లయబద్ధతతో వాస్తవికతను సంతరించుకుంటాయి.

అవును, మనం వాటి గురించి మధనపడ నక్కరలేదు. మనం మన లోపలికి దృష్టి సారించడం మంచిది, మనం నిజాయితీగా, మన ప్రకృతిలోనూ, చైతన్యం లోనూ, మన జీవనవిధానంలోనూ జంతువులలాగా ఉన్నాం, కాదు పశువులలాగా ఉన్నామనే సంగతి ఒప్పుకుందాం; మనం చైతన్యం నిచ్చెనలో అట్టడుగు మెట్టుమీద ఉన్నాం. మనం మన పనిని అక్కడి నుంచి మొదలుపెట్టాలి; ఆ అట్టడుగు నుంచి. అది అత్యంత భౌతిక చైతన్యం; శ్రీమాత భౌతిక శరీర సన్నిధి మనకు లేకపోవడం మూలంగా, మనం సరాసరి ఊబిలో మునిగిపోయాం; మొరటైన భౌతికం అనే బురదలో కూరుకుపోయాం. కనుక మన మా స్థాయి నుంచి శుద్ధపరచే ప్రక్రియను మొదలుపెట్టాలి, శరీరంతో మమేకమైన చైతన్యస్థాయి నుండి; మనం శరీరాన్ని, ప్రాణికాన్ని తప్పక శుభ్రపరచే ప్రయత్నం చేయాలి. మరి మనస్సునో? ఆహా, దానిని కూడా, మనస్సులోని ఉన్నతోన్నత సీమలను సైతం, వాస్తవికంగా అసలైన మనస్సును, కాని అది మన స్థాయికి చాలా పెద్ద విషయం. దానిని గురించి తర్వాత ఆలోచించవచ్చు.

శుద్ధిమార్గం గురించి చెప్పుకోవాలంటే, మనం దానిని పూర్తిగా మొదటి నుంచి మొదలుపెట్టాలి. రాజయోగంలో సిఫార్సు చేయబడిన మొట్టమొదటి బోధనలలో మాదిరిగా మనం సరాసరి శరీరంతో మొదలుపెట్టాలి, మనలోని భౌతిక భాగాలకు శిక్షణ నిచ్చి, విద్య గరపి, మార్పుచేసి, కొత్తమూసలోకి ప్రవేశపెట్టాలి; మనం చిన్నపిల్లల లాగా నేర్చుకోవాలి: "పోట్లాడవద్దు", "చెడ్డమాటలు పలుకవద్దు", "దొంగతనం చేయవద్దు", "అబద్ధమాడవద్దు" మొదలైనవి. ప్రాచీన ఆధ్యాత్మిక శిక్షణా విధానంలో అవి ప్రాథమికమైనవి, ప్రధానమైనవి – రాజయోగంలో వాటిని యమనియమాలంటారు (అహింస, అస్తేయ మొదలైనవి). బౌద్ధులు కూడా తమ ఆధ్యాత్మిక శిక్షణను ఆ బోధలతోనే మొదలుపెట్టారు; వాటికి వారు "పంచశీల" అని పేరు పెట్టారు: మంచి నడవడి (వినయం) మొదలైనవి. ప్రత్యాహారం, ధ్యానం, ఏకాగ్రత అనేవి చాలా తర్వాత నేర్వబడేవి, ఆచరించేవి, ఒకరు చాలా ఉన్నతికి చేరుకున్న తరువాత.

సమాధి ఇంకా దాని మీదది. అందువల్లనే ప్రాచీన కాలాలలో ఎవరైనా ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని అభిలషిస్తే, కేవలం శాస్త్రాలను అభ్యసించాలన్నా, దానికి మొదట అర్హత సంపాదించాలి — మొదట చిత్తశుద్ధి నలవరచుకోవాలి. చైతన్యం పరిశుద్ధపరచబడాలి.

శ్రీమాత భౌతికంగా శరీరధారణలో ఉన్నప్పుడు చెప్పేవారు, "ఈ రకంగా ప్రాథమిక స్థాయి నుంచి తపస్సు చేయవలసిన అగత్యం మీకు లేదు, నా శరీరం ఆధారంగా చేసుకుని మీరు ఒక్కసారిగా లంఘించి పైకి చేరగలరు". శ్రీమాత తన శరీరాన్ని మనం పైకి దూకగలగడానికి ఆసరాగా చేసుకోవడానికి అందించారు. కాని మనం దాని వలన లాభాన్ని అందుకోలేకపోయాం; మనం కేవలం దాని మీద దూకడం మాత్రమే చేశాం. శ్రీమాతకు మన వలన అఘాతాలే అయ్యాయి, మనం దేని దరిదాపులకూ వెళ్ళలేదు, కనీసం ఏమాత్రం ఉన్నతినీ పొందలేదు.

కాని నరక ద్వేషమూ, మానవుల అవమానాలు
సృష్ట్యాదిగా నాకు బహుమతులు.

– "దైవపరిశ్రమ"

(A God's Labour)

ఈసారి కూడా ఆమెకు అది తప్పలేదు. మనం ఏమాత్రం ఉద్ధతిని పొందలేదు — మనం పొందిన ఉన్నతుల కన్నా మనం పడిపోయిన సందర్భాలే మించిపోయి నాయి. మనం ఆ సువర్ణావకాశాన్ని పోగొట్టుకున్నాం. కనుక ఎవరైతే కేవలం ఆకాంక్షించటం మాత్రమే కాకుండా అంతరంగ పురోగతి, అంతరంగ వృద్ధిని నిజంగా కోరుకుంటారో, వారు తప్పక మొట్టమొదటి నుంచి ఆరంభించాలి.

సహజంగానే చాలామంది మానసికస్థాయిలోనే జీవిస్తూ, శాశ్వతంగా అక్కడే ఉండాలని కోరుకుంటారు. వారు ఇంకా అధికస్థాయికి సంసిద్ధులు కారు లేక అర్హత లేనివారై ఉంటారు. అటువంటి వారికి సాధ్యపడే ఉన్నతోన్నతమైన అభివృద్ధి మేధస్సుతో చింతించి, తర్కించి, వ్యాఖ్యానించటం లేదా తాత్త్వికపరమైన వ్యాపకమును కలిగి ఉండటం — అది వారి ఆదర్శం, లక్ష్యం, వారు చేరగలిగిన పరమోన్నత స్థితి; వారు గనక మానసికమైన చర్చలలో నిమగ్నమైతే వారికది సహాయకారి కావచ్చు. ఈ విధంగా, మేధోపరమైన జ్ఞానం సహాయంతో, వారు ఒక విధమైన భూవాతావరణాన్ని సృష్టించవచ్చు, మనస్సులో ఒక ఆధ్యాత్మిక ప్రతిబింబం కలిగించుకోవచ్చు. అది కూడా మంచిదే. బాహ్యప్రపంచంలో, ప్రత్యేకించి ఐరోపా,

అమెరికాలలో, ఎక్కడ ఆధునిక జీవితం, చైతన్యం మేధస్సులో కేంద్రీకృతమై వున్నదో, ఎక్కడ కేవలం మేధోప్రకాశం మాత్రమే వెలుగును చూపగలదో, జీవితానికి ప్రభువై ఉన్నదో, నిజమే, వారిని చర్చలతో, చింతనతో తర్కించి వ్యాఖ్యానించనీ యండి; వారు కనీసం కొంత మానసిక జ్ఞానమన్నా పొందుతారు, మేధస్సుకు కొంత పరిశుద్ధత, స్పష్టత అలవరచుకుంటారు.

కాని ఎవరైతే అభ్యాసజ్ఞానంతోనూ, మనస్సును మెరుగుపరచటంతో పాటుగా చైతన్యాన్ని ఉన్నతపరచి పరివర్తనతో మార్పుచేయాలని కూడా ఆకాంక్షను కలిగి ఉంటారో, అటువంటివారికి, ఇప్పటి ఈ రోజున, ఒక తపస్సు, ఒక ఏకాగ్రత అవసరం అవుతుంది, వారి మొత్తం శక్తి, ఇచ్ఛల తీవ్రమైన ఏకాగ్రతను ఆ ఒక్క ఆకాంక్ష మీదా, ఆ ఒక్క కష్టసాధ్యమైన ప్రయత్నం మీదా ఉంచాలి. అటువంటివారు చేయవల సిన పని కేవలం ఆత్మ-పరిశుద్ధత, శరీర పరిశుద్ధత, ప్రాణిక పరిశుద్ధత, మొత్తం నిమ్న ఆధార చైతన్యములోని దాని భౌతిక భాగాలను, ప్రత్యేకించి దాని నిమ్నప్రాణిక భాగాలను వాస్తవ స్థితిగతులతో పునః సమీక్షించుకుంటూ పునర్వ్యవస్థీకరించాలి. ఆచరణాత్మకమైన జీవితంలో ఎవరైతే ఆధ్యాత్మికతను ఆశిస్తారో వారు తప్పక కిందికి అట్టడుగుకు వెళ్ళి శుద్ధి కార్యక్రమమును పూర్తి గావించవలసి ఉంటుంది.

మరి భవిష్యత్తు? దేని భవిష్యత్తు? వ్యక్తిగత ఆత్మ భవిష్యత్తు శ్రీమాత చేతులలో ఉంది. భవిష్యసృష్టి ఒక నవ్య దివ్య ఉషోదయం; అది తయారుగా ఉంది, భౌతికంలో అభివ్యక్తం కావటానికి సంపూర్తిగా తయారయి ఉంది, అది నిరీక్షిస్తున్నది, దాని రాక తథ్యం, ఏ శక్తీ దానిని ఆపలేదు. ఈ ధోరణిపై వేదిక శుభ్రపడే తరుణం కోసం అది సూక్ష్మభౌతికంలో నిరీక్షిస్తున్నది. ఎన్నో యుగాలుగా శాశ్వత ఉషస్సును కీర్తించిన ప్రాచీనుల కలలు సాక్షాత్కారించబడతాయి:

ఆహా, ప్రకాశము లన్నింటి పరమోత్కృష్ట దివ్యప్రకాశం వచ్చింది.
(రుగ్వేదం 1.113.1)

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మన యదార్థ అస్తిత్వం — దాని ఉపకరణాలు

మానవుడు తన యదార్థ స్వభావంలో... వ్యక్తిగతమైన, సామాజికమైన అనుభవం కోసం, విశ్వంలో ఆత్మాభివ్యక్తి కోసం మనోజీవశరీరాలను ఉపయోగించుకునే ఆత్మ. ఇది (ఆత్మ) వ్యక్తిగతానుభవం కోసం బాహ్య అస్తిత్వంగా తనని తాను పరిమితం చేసుకున్న అనంత అస్తిత్వం. ఇది అస్తిత్వానికి చెందిన జ్ఞానవైవిధ్యాన్ని, శక్తివైవిధ్యాన్ని ఆనందించడం కోసం చైతన్యానికి చెందిన పరిమిత రూపాలలో అభివ్యక్తమవుతూ తనను తాను నిర్ధారించుకున్న అనంత చైతన్యం. తననీ తన శక్తులనీ విస్తృతపరచు కుంటూ, కుదించుకుంటూ, మరుగుపరుచుకుంటూ, తనను తనే తిరిగి కనుక్కుంటూ, తన స్వభావానికి విరుద్ధమైనప్పటికీ పైకి కనపడనీయనంతగా తన ఉనికిలోని ఆనందాన్ని అనేక విధాలుగా పొందుపరచే అనంతమైన చైతన్యం. తనకు తానుగా ఇది శాశ్వతమైన సచ్చిదానందమే. కానీ, పరిమితంలో అనంతం చిక్కుకొని వెల్లడి కావడంలోని సంక్లిష్టత, విశ్వస్వభావంలోను, వ్యక్తిస్వభావంలోను ఆత్మ వహిస్తున్న వైఖరిగా కనపడుతోంది. శాశ్వతమైన ఈ సచ్చిదానందాన్ని, మనలోనే ఉన్న మన అస్తిత్వానికి చెందిన ఈ ప్రధాన ఆత్మను తెలుసుకోవడానికి, అందులో జీవించడానికి, దాని (ప్రధాన ఆత్మ) యధార్థ స్వభావాన్ని వెల్లడించడానికి, మన ఉపకరణాలైన దివ్యచైతన్య మనో జీవ శరీరాలలో దివ్యజీవనమార్గ సృష్టికి చెందిన ఆత్మపరిపూర్ణతా చైతన్యసూత్రా నికి ఇది స్థిరమైన ఆధారం.

ఆత్మ, ప్రకృతి కర్మలలో అభివ్యక్తమవడానికి దివ్యచైతన్యం, మనసు, జీవం, శరీరాలనే నాలుగు ఉపకరణాలను ఉపయోగించుకుంటుంది.

(CWSA 24: 624-25; SABCL 21: 598-99)

శ్రీఅరవిందులు

మనం లక్ష్యంగా పెట్టుకున్న ఈ పరిపూర్ణతాస్థాయిని చేరినపుడు మనం అన్వేషించే సత్యంలో నాలుగు ప్రధాన అంశాలను గమనిస్తాం. అవి — ప్రేమ, జ్ఞానం, శక్తి, సౌందర్యాలు. సత్యానికి చెందిన ఈ నాలుగు ధర్మాలు మన అస్తిత్వంలో సహజ సిద్ధంగా వెల్లడవుతాయి. యదార్థమైన స్వచ్ఛమైన ప్రేమకి చైత్యపురుషస్థితి; నిర్దుష్ట మైన జ్ఞానానికి మనసు సాధనాలు. ప్రాణం, అజేయమైన శక్తిగా, బలంగా ప్రకటన

అవుతుంది. శరీరం, పరిపూర్ణ సౌందర్య సామరస్యాలకి అభివ్యక్తి అవుతుంది. *(CWM 12:8)*

శ్రీమాత

అనువాదం; నాగరంజని

ఉత్తమమైన భావవ్యక్తీకరణకి ఉత్తమ ఉపకరణాలు

మనం రెండంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. ఒకటి — చైతన్యం, రెండు — చైతన్యాన్ని అభివ్యక్తం చేసే ఉపకరణాలు. ఉపకరణాలను గురించి తెలుసుకుందాం. ఆలోచనలకి స్థానమైన మానసిక అస్తిత్వం, అనుభూతులకి స్థానమైన భావోద్వేగ అస్తిత్వం, కర్మ చేసే శక్తికి స్థానమైన ప్రాణిక అస్తిత్వం, కర్మలు చేసే భౌతిక అస్తిత్వాలున్నాయి.

ప్రతిభావంతుడైన వ్యక్తి తన ప్రతిభ వల్ల ఎలాంటి వస్తువు నిచ్చినా కూడా, దానితో అందమైన వస్తువును సృష్టిస్తాడు. ఈ ప్రతిభావంతుడికే ఒక మెరుగైన ఉపకరణాన్నిస్తే, అతడొక అత్యద్భుత వస్తువును సృష్టిస్తాడు. ఉదాహరణకి, ఒక గొప్ప వాద్యకళాకారుడికి శృతి చేయలేని ఎందుకూ పనికిరాని 'పియానో' నిచ్చినా కూడా ఇంపైన సంగీతాన్ని సృష్టిస్తాడు. ఆ కళాకారుడికే శృతిబద్ధమైన మంచి 'పియానో' ఇస్తే, మరింత ఇంపైన సంగీతాన్ని సృష్టిస్తాడు.

పై రెండు ఉదాహరణలలో చైతన్యం ఒకటే. కానీ వ్యక్తీకరణకి మంచి ఉపకరణం అవసరం. అది, మానసిక, ప్రాణిక, చైత్యపురుష, భౌతిక సామర్థ్యాలు కలిగినదిగా ఉండాలి.

మంచి శారీరక నిర్మాణ సౌష్ఠవం కలిగినవాళ్లు జిమ్నాస్టిక్స్ చేసినట్లు శారీరక నిర్మాణం సరిగా లేనివాళ్లు మంచి శిక్షణ పొందినా కూడా జిమ్నాస్టిక్స్ చేయడం కష్టం.

మనసుకి సంబంధించిన విషయం కూడా ఇంతే. అతి మామూలు స్థాయికి చెందిన, లోపభూయిష్టమైన మనసు కలవాళ్ల కంటె, వ్యవస్థీకృతమైన, సంకీర్ణమైన, సంపూర్ణమైన, సున్నితమైన మనసు కలవాళ్లు భావాలను మేలైన విధంగా వ్యక్తీకరిస్తారు. అన్నిటి కంటే ముందు మన చైతన్యానికి సరైన శిక్షణ నివ్వాలి, మనలను గురించిన

చైతన్యం మనకుండాలి, మన ఆదర్శానికి అనుగుణంగా చైతన్యాన్ని వ్యవస్థీకరించుకోవాలి. కానీ అదే సమయంలో మనలో ఉన్న ఉపకరణాలని నిర్లక్ష్యం చేయకూడదు.

*

మన అస్తిత్వ పరిశుద్ధీకరణ, ఏకీకరణల కోసం పాటుపడుతున్నప్పుడే, మన అస్తిత్వం యొక్క పరోక్ష మరియు సాధన కుపయోగపడే భాగాలు పరిపూర్ణం కావడానికి చాలా జాగ్రత్త వహించాలి. ఉన్నత సత్యం అభివ్యక్తమైనప్పుడు దాని శక్తినీ, స్వచ్ఛతనీ భద్రపరచి ఆలోచనారూపంగా వెల్లడయ్యేందుకు అనువుగా ఉండే మృదువైన సమృద్ధమైన మనసు ఉండాలి. ఈ ఆలోచన మళ్ళీ మాటల ద్వారా వ్యక్తీకరించాలనుకున్నప్పుడు మనలో దానికి తగిన భావప్రకటనా శక్తి ఉండాలి. అప్పుడే ఆ మాటలు ఆలోచనని వక్రీకరించకుండా ప్రకటిస్తాయి. మన సర్వభావాలలో, సంకల్పానికి చెందిన సర్వక్రియలలో, మన సర్వకర్మలలో, మన అస్తిత్వానికి చెందిన సర్వగమనాలలో సత్యం ఏ సూత్రంలోనైతే ఇముడ్చామో అదే ప్రకటితం కావాలి. చివరిగా, ఈ గమనాలన్నీ వాటంతటవే నిరంతరమైన కృషితో అత్యున్నత పరిపూర్ణతని సాధించాలి.

శ్రీమాత

*

దివ్యస్థితి యొక్క లక్షణం కేవలం స్వేచ్ఛ మాత్రమే కాదు, పరిశుద్ధత, సౌందర్యం, పరిపూర్ణతలు కూడా. ఒక వైపు, మనలో సమగ్రమైన పరిశుద్ధత దివ్య అస్తిత్వాన్ని పరిపూర్ణంగా ప్రతిఫలింప చేస్తుంది, మరో వైపు, మన జీవితంలో దాని సత్య ధర్మాలు నిరంతరాయంగా వర్షింప చేస్తుంది. మన బాహ్య భాగాల సంక్లిష్ట ఉపకరణం సరైన పద్ధతిలో పనిచెయ్యడం సమగ్ర స్వేచ్ఛకు చెందిన నియమం. దీని వల్ల సమగ్ర సౌందర్యానుభవం కలుగుతుంది. ప్రపంచంలో సర్వంలో ఉండే ఆనందం. ప్రపంచానికి వేరుగా ఉండే ఆనందస్థితులు ఒకేసారిగా, దైవానికి చెందిన ప్రతీకలేనని గ్రహించ గలుగుతాం. ఇది (సమగ్ర పరిశుద్ధత) మన మానవజాతి సమగ్ర పరిపూర్ణతని దైవానికి ప్రతిరూపమైన దివ్యజాతిగా సంసిద్ధం చేస్తుంది. అస్తిత్వానికి చెందిన ఒక స్వేచ్ఛాయుత విశ్వజనీనతలో ప్రేమ, ఆనంద, జ్ఞాన, సంకల్ప శక్తుల క్రీడలో అహంకారరహిత సంకల్పపు కర్మలో ఈ సంసిద్ధత జరుగుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. నాగరంజని

ప్రాణిక సత్త యొక్క వివిధ భాగాల చైతన్యం

మొదట నీ ప్రాణిక సత్త యొక్క వివిధ భాగాల యెడ చైతన్యం కలిగి ఉండు.

దోషరహితంగా నుండుటకు నువ్వు పని చెయ్యాలంటే మొట్టమొదట నీ యెడల నువ్వు చేతన కలిగి ఉండాలి. నీ ప్రాణిక సత్త యొక్క వివిధ భాగాలు, వాటి విభిన్న కార్యాల గూర్చి తెలుసుకోవాలి. ఈ భాగాల యొక్క భిన్నత్వాన్ని నువ్వు గుర్తించడం నేర్చుకున్నపుడు నిన్ను పని చెయ్యడానికి పురిగొలిపే నీ లోని కదలికల మూలాన్ని, నీలో జరిగే విభిన్న ప్రేరేపణలని, విభిన్న ప్రతిచర్యలని, విరోధించే సంకల్పాలను క్షుణ్ణంగా తెలుసుకొనగలుగుతావు. శ్రద్ధగా చెయ్యవలసిన ఈ అధ్యయనం చాలా పట్టుదలను, సద్భావనను కోరుకుంటుంది. ఎందుకనగా, మానవుని స్వభావం ముఖ్యంగా అతని మానసిక ప్రకృతి, అతను ఆలోచించే, భావించే, చెప్పే, చేసేటటువంటి ప్రతిదానికి అనుకూలమైన వివరణ ఇచ్చే ఒక సహజ సిద్ధమైన ప్రవృత్తిని కలిగి ఉంటుంది. మనలోని ఈ కదలికలను అత్యంత జాగరూకతతో గమనించి, మన అత్యున్నత ఆదర్శం యొక్క ధర్మాసనము ముందుకు వాటిని ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా తేగలిగి, నిష్కళంకమైన సంపూర్ణ సంకల్పంతో దాని నిర్ణయానికి సమర్పించగలిగినప్పుడు మాత్రమే మనలో ఎప్పుడూ పొరపాటు చెయ్యని వివేకము రూపుదిద్దుకుంటుందని ఆశించగలం. మనం నిజంగా ప్రగతి పథంలో పురోగమించి, మనం ఎందుకు సృష్టించబడ్డామో, ఈ భూమిపై మనం నెరవేర్చగల ధర్మమేమిటో అంటే మన అస్తిత్వం యొక్క సత్యాన్ని తెలుసుకునే సామర్థ్యాన్ని పొందినప్పుడు మనం క్రమం తప్పక ఎల్లయెడల మన అస్తిత్వ సత్యాన్ని వ్యతిరేకించే సమస్త విషయాల్ని బహిష్కరించాలి. ఈ విధంగా కొద్ది కొద్దిగా మన సత్తలోని అన్ని భాగాలు, అన్ని తత్వాలు ఒకే విధమైన క్రమంలో మన చైత్య కేంద్రము చుట్టూ పొందికగా అమర్చబడతాయి.

(CWM 12:3-4)

శ్రీమాత

అనువాదం: డా.వి. విజయలక్ష్మి

సాధనాలను శుద్ధపరచుట

శరీర శుద్ధి:

సహేతుకమైన, వివేచనాత్మకమైన శారీరక శిక్షణ ద్వారా మనం మన శరీరాన్ని దృఢంగాను, మృదువుగాను తయారుచేసుకోవాలి, అప్పుడే అది ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో శక్తివంతమైన సాధనంగా ఉండి మన ద్వారా ఆ సత్యశక్తిని అభివ్యక్తి చేయగలదు.

నిజానికి శరీరం మనలని నియంత్రించ కూడదు. అది మన ఆదేశానుసారం మెలగాలి. స్వాభావికంగా అది అణకువ కల్గిన, నమ్మకమైన సేవకురాలు. అయితే దురదృష్టవశాత్తు అది తన యజమానులైన మనో ప్రాణికాల పట్ల తన కుండవలసిన వివేచనా శక్తిని అరుదుగా కలిగి ఉంటుంది. అది గుడ్డిగా వాటి ఆజ్ఞను పాటిస్తుంది., వాటికి విధేయత చూపుతుంది. తన బాగోగులను సైతం పట్టించుకోదు. మనసు దాని మూర్ఖపు సిద్ధాంతాలతోను, తన కఠినమైన, నిరంకుశ నిబంధనలతోను, ప్రాణికము తన ఉద్రేకాలతోను, మితిమీరిన ప్రవర్తనలతోను చెదిరిపోవుట ద్వారాను, అతి శీఘ్రంగా శరీరంలోని సహజ సంతులనాన్ని నాశనం చేసి, నిస్సత్తువను, అలసటను, అనారోగ్యాన్ని సృష్టిస్తుంది. శరీరానికి దేనికైనా అనుగుణంగా ఉండడానికి, భరించడానికి అద్భుతమైన సామర్థ్యం ఉంది. అది ఈ మనో ప్రాణ శక్తుల అనుశాసనం నుంచి స్వేచ్ఛను పొందాలి. అది నిరంతరం చైత్యపురుష కేంద్రంతో కలిసి ఉండడం వల్ల మాత్రమే సాధ్యమౌతుంది. అది మనం ఊహించినదాని కంటే ఎక్కువ పనులను చేయగలదు. ఇప్పుడు తనను పాలించే అజ్ఞానమైన, క్రూరమైన యజమానులకు బదులుగా, అది అస్తిత్వంయొక్క కేంద్రసత్యం చేత పాలించబడితే, దాని సామర్థ్యం మనలను ఆశ్చర్యపరుస్తుంది. ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా, దృఢంగా, గాంభీర్యంగా అది ప్రతి నిమిషం తన నుండి అపేక్షించబడిన సామర్థ్యాన్ని ప్రదర్శించగలదు. అది విశ్వశక్తుల సంపర్కం ద్వారా కార్యాచరణలోనే విశ్రాంతిని పొంది శక్తిని తిరిగి పుంజుకొనుటను నేర్చుకుంటుంది. తన శక్తుల్ని ఎరుకతో, ప్రయోజనాత్మకంగా ఖర్చు చేస్తుంది. ఈ ధృడమైన సమతుల్యమైన జీవితం శరీరంలో ఓ నూతన సమగ్రతను అభివ్యక్తం చేస్తుంది. అది ఆ ఉన్నత స్థితులలోని సమగ్రతను ప్రతిబింబిస్తుంది. దాని వలన అవయవాల పొందిక, ఓ చక్కని ఆకృతి ఏర్పడుతుంది. ఆ సమగ్రత అభివృద్ధి చెందుతూ ఉంటుంది. ఎందుకంటె అస్తిత్వ సత్యం స్థిరంగా

నుండదు; అది నిరంతంర వృద్ధిచెందే పరిపూర్ణమైన సర్వతోముఖ సమగ్రతను ఆవిష్కరిస్తుంది. ఈ శరీరం ఈ సమగ్ర అభివృద్ధి యొక్క కదలికలను అనుసరించడం నేర్చుకోగానే ఒక నిరంతర రూపాంతర ప్రక్రియ ద్వారా కృశింపు, నశింపుల ఆవశ్యకతల నుండి తప్పించుకొనుట సంభవం అవుతుంది. అప్పుడు ఈ మృత్యువనే తిరుగులేని ధర్మానికి స్థానం ఉండదు.

ప్రాణిక శుద్ధి

మనలోని ప్రాణిక సత్తా ప్రేరణలకు, కోరిలకు, అత్యుత్సాహానికి, దౌర్జన్యానికి, క్రియాశీల శక్తికి, తీవ్ర నిరాశానిస్పృహలకు, ఉద్రేకాలకు, తిరుగుబాటుతనానికి స్థానం. అది ప్రతిదాన్ని కార్యరూపంలో పెట్టి నిర్మాణం చేపట్టి ఫలప్రదం చేయగలదు. అంతే సమర్థతతో అంతటిని నిర్మూలించి నాశనం చేయగలదు. ఆ విధంగా అది మనిషిలో క్రమశిక్షణకు లొంగని అత్యంత కష్టమైన భాగం. అది చాలా గొప్ప సహనం, పూర్ణ నిజాయితీతో చేయవలసిన సుదీర్ఘ పరిశ్రమ. ఎందుకంటే నిజాయితీ లేకుండా మొదలుపెడితే ప్రారంభంలోనే నిన్ను నీవు మోసం చేసుకుంటావు. అప్పుడు అభివృద్ధి కోసం నీవు చేసే కృషి వృధా అవుతుంది. ప్రాణికం యొక్క సహకారంతో అసంభవం అన్నది ఉండదు. అలాగే ఏ పరివర్తనైనా సాధించలేనిది కాదు. అయితే నిజానికి కష్టమైనది ప్రాణిక సత్తా యొక్క నిరంతర సహకారం లభించడమే. ప్రాణికం మంచి సాధనం, కాని తరచుగా తన స్వయం తృప్తినే అది వెతుక్కుంటుంది. అది పూర్తిగా కాని, పాక్షికంగా కాని లభించనప్పుడు ప్రాణికం విసుగుచెంది, చిరచిరలాడుతూ సమ్మె చేస్తుంది. దాని శక్తి పూర్తిగా అంతరించి దాని స్థానంలో మనుషుల పట్ల, వస్తువుల పట్ల అసహనం ప్రదర్శిస్తుంది. నిరుత్సాహం లేదా తిరస్కారం, కృంగుబాటు, అసంతృప్తి కలిగిస్తుంది. ఆలాంటి తరుణంలో మనం నిశ్శబ్దంగా, ఏ కార్యాచరణచేయకుండా ఉండడం మంచిది. ఎందుకంటె సరిగ్గా ఇలాంటి సమయాల్లోనే మనం తెలివితక్కువ పనులు చేస్తాం, నెలల తరబడి క్రమబద్ధంగా చేసిన అభివృద్ధిని కొన్ని క్షణాల్లో నాశనం చేసుకుంటాం. ఎవరైతే వారి చైత్యపురుష సత్తతో సంపర్కం కలిగి ఉంటారో వారికి ఇలాంటి సంకట స్థితులు తక్కువ కాలం, ఎక్కువ అపాయం కలిగించకుండా ఉంటాయి. ఆ చైత్యపురుష సంపర్కం వారిలోని ఆకాంక్ష జ్వాలను సజీవంగా ఉంచడానికి, చైతన్యం యొక్క ఆదర్శాన్ని సాకారం చేయడానికి సరిపో

తుంది. వారు ఈ చైతన్యం యొక్క సహాయంతో, వారి ప్రాణికంతో ఓ తిరగబడే బిడ్డతో వ్యవహరించినట్టు ఓర్పుతో, సహనంతో ఉండి, దానికి సత్యాన్ని, వెలుగును చూపి, దానిని నమ్మించి, మరుగున పడివున్న సత్ సంకల్పం దానిలో తిరిగి మేల్కొల్పాలి. ఆ విధమైన ఓర్పుతో కూడిన జోక్యం వలన ప్రతి సంక్షోభం ఒక నూతన వికాసంగా మార్చవచ్చు. గమ్యం వైపు మరో అడుగు ముందుకు వేయవచ్చు. అభివృద్ధి నిదానంగా ఉండవచ్చు, అటంకాలు పునరావృతం కావచ్చు. అయినా ధైర్యంతో కూడిన సంకల్పాన్ని నిలుపుకుంటే, ఏదో ఒక రోజు మనం విజయం తప్పక పొందుతామన్న భావం ధృడమై, ఆ సత్య-చైతన్య ప్రజ్వలిత ప్రకాశం ముందు అన్ని కష్టాలు కరిగి అంతరించిపోతాయనేది తథ్యం.

మనోవికసనం — మనశ్శుద్ధి

మానసిక పరికరం ఎంతో గొప్ప సహాయకారి కాగలదు. లేదా ఎంతో గొప్ప అవరోధం కాగలదు. మానవ మనస్సు తన సహజ స్థితిలో ఎల్లప్పుడూ పరిమితమైన దృష్టిని కలిగి వుంటుంది, సంకుచితంగా అర్థం చేసుకుంటుది. తన భావాల్లో మూర్ఖ త్వాన్ని కలిగి ఉంటుంది. అందుచేత దాన్ని విస్తృతపరచడానికి, దాన్ని మృదువుగా, గాంభీర్యంగా మార్చడానికి నిరంతరం కృషి చేయవలసిన అవసరం ఉంది. అందువల్ల అన్ని విషయాలను అనేక కోణాలలో పరిశీలించవలసిన అవసరం ఉంది. దీన్ని సాధిం చడానికి ఓ ప్రయోగం ఉంది. అది ఆలోచనకు గొప్ప మృదుత్వాన్ని, ఉన్నత స్థితిని ఇస్తుంది. అది ఈ క్రింది విధంగా ఉంటుంది: ముందుగా స్పష్టంగా రూపొం దించిన ఓ సిద్ధాంతపరమైన ప్రతిపాదనను తయారుచేయాలి. అంతే స్పష్టతతో దానికి ప్రతికూలమైన ప్రతిపాదనను రూపొందించాలి. ఆ తరువాత సావధానంగా ఆలోచించి ఆ సమస్యను విస్తృతపరచి లేదా అధిగమించి పరిశీలించి, అప్పుడు సమన్వయం కనుక్కునేవరకు ప్రయత్నిస్తూ — ఆ రెండు వైరుధ్యాలను మరింత విస్తృతంగా, మరింత ఉన్నత స్థాయిలో రెండింటిని కలుపుకున్న, ఆలోచనను కనుక్కునేవరకు కొనసాగాలి.

ఇదే రకమైన అనేక ప్రయోగాలు చేయవచ్చు. కొన్నింటికి స్వభావంపై ప్రయో జనకరమైన ప్రభావం ఉంటుంది. గనుక రెండు రకాలుగా లాభదాయకంగా పనిచేస్తుంది. ఒకటి మనసుకు శిక్షణ నిస్తుంది, రెండు సంవేదనలు, వాటి పరిణామాలపై ఆధిపత్యాన్ని

స్థాపిస్తుంది. ఉదాహరణకి నీవు నీ మనసు నెప్పుడు మనుషులు, విషయాలపై తీర్పు చెప్పనివ్వకూడదు. ఎందుకంటే మనసు జ్ఞానంతో కూడిన సాధనం కాదు. దానికి జ్ఞానాన్ని కనుక్కునే సమర్థత లేదు, కాని అది జ్ఞానం చేత కదలింపబడాలి. జ్ఞానం మానవ మనస్సును, ఆలోచనలను అధిగమించిన ఉన్నత సీమలకు చెందినది. ఆ పై నుంచి జ్ఞానాన్ని అందుకుని దాన్ని అభివ్యక్తి చేయడానికి మనస్సు అప్రమత్తంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉండాలి. ఎందుకంటె అది రూపకల్పన చేసి, వ్యవస్థీకరించి, ఆచరించే పరికరం. పనుల్లోనే అది తన పూర్తి విలువను, నిజప్రయోజనాన్ని పొందగలదు.

చైతన్యం యొక్క అభివృద్ధికి ఎంతో సహాయకారి కాగల మరో అభ్యాసం ఉంది. ఏదైనా విషయంపై అంగీకారం కుదరనప్పుడు, అంటే అది ఓ నిర్ణయం తీసుకోవడంలో కాని లేదా ఓ పని చేయడంలో కాని — మనం మన స్వీయదృక్పథానికే, మన భావానికే కట్టుబడి వుండకూడదు. దానికి మారుగా ఎదుటివారి అభిప్రాయాన్ని అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించాలి. వారితో వాదించకుండా, పోట్లాడకుండా, వారి స్థానంలో మనం ఉండి, ఇరువర్గాలను సంతృప్తిపరచే పరిష్కారాన్ని కనుగొనాలి. మంచి సంకల్పం ఉన్నవారికి ఎప్పుడూ తప్పక ఒక పరిష్కారం దొరుకుతుంది.

(CWM 12:58)

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ప్రాణికసత్త యొక్క ప్రతిభాగము తనదైన స్వభావాన్ని కలిగి ఉంటుంది లేదా ఒకే భాగంలో విభిన్న లక్షణాలు ఇమిడి ఉంటాయి.

(SABCL 22:233; CWSA 13: 5346)

శ్రీఅరవిందులు

పరిశుద్ధత అంటే యేమిటి? దానిని సాధించుకోవడం యెలా?

అపరిశుద్ధత ఉండే చోట్లు:

కార్యతత్పరత కలిగిన పరిశుద్ధతను మన అస్తిత్వంలో సాధించుకోవాలంటే, అపశృతుల సంగీతాన్ని పాడుతున్న ఉపకరణాల కార్యవిధానాన్ని పరిశుద్ధం చేయడం ప్రప్రథమ ఆవశ్యకత. మనిషిలోని అస్తిత్వానికి, ఆత్మకు దివ్యసత్యానికి స్వతహాగా యెటువంటి పరిశుద్ధతతోనూ అవసరం లేదు. కారణం, ఉపనిషత్తు చెప్తున్నట్లు కంటిచూపులోని దోషాల వల్ల ప్రభావితుడు లేదా కళంకితుడు కానటువంటి సూర్యుని వలె, తమ కార్యనిర్వహణలో, మనస్సు, హృదయం, దేహాల ఉపకరణాత్మక దోషాల వల్ల లేదా తడబాట్ల వల్ల ప్రభావితం కానంతగా అది సదా శుద్ధంగానే ఉంటుంది. మనస్సు, హృదయం, ప్రాణిక కామనాత్మ, దైహిక జీవితం అపరిశుద్ధతకు నిలయాలు. నిమ్నస్వభావానికి సంబంధించిన మోసపూరిత సంతసానందాలకు అది ప్రస్తుతం ఇస్తున్న న్యూనాధిక రాయితీలచే ప్రభావితం కాని పరిశుద్ధ కార్యవిధానంగా ఆత్మకార్య విధానం సాగాలంటే ముందుగా వాటిని చక్కదిద్దవలసి వుంటుంది.

వైరాగ్య పరిశుద్ధత: మాలిన్య మంటని శుద్ధ శ్వేతవర్ణాన్ని, మనం మంచిది కాదనుకొనే ఏ రూపంలోని కర్మనైనా, అనుభూతినైనా, భావన లేక సంకల్పాన్నైనా, సదా నిరాకరించడం ద్వారా పాపవిముక్తులమైనప్పటి స్థితిని సాధారణంగా పరిశుద్ధ అస్తిత్వం అంటాం. లేదా అత్యున్నతమైన వ్యతిరిక్త లేక నిష్క్రియ పరిశుద్ధత, పూర్తి భగవత్ పరితృప్తత, కర్మరాహిత్యం, మనస్సు కామనాత్మల కంపనాలను నిశ్చలం చేయడం, వైరాగ్య శిక్షణా విధానాలలో ఒక సర్వోత్కృష్ట శాంతికి దారి తీసే స్థితిని కూడా పరిశుద్ధ అస్తిత్వమని అంటాం. ఎందుచేతనంటే అప్పుడు ఆత్మ తన సారభూత నిష్కల్మష, సమస్త శాశ్వత పరిశుద్ధతలో కన్పిస్తుంది. దాన్ని పొందితే ఇంకా ఎక్కువగా చేయవలసింది గాని, భోగించవలసిందిగాని యేమీ వుండదు.

క్రియాశీల పరిశుద్ధత:

అస్తిత్వానికి సంబంధించిన పరిపూర్ణ ఆనందం పైనా, అంతరాత్మ ఉపకరణాత్మక, ఆత్మసంబంధిత స్వస్వభావం పైన గూడా ప్రతిష్ఠితమైన, ఇనుమడించిన, అత్యధిక శక్తివంతమైన, సంపూర్ణమైన, నిరాటంకంగా కొనసాగే కర్మకు సంబంధించిన అతి

కష్టతరమైన సమస్య మన కొకటుంది. మనస్సు, హృదయం, దేహం, ఇప్పుడు చేస్తున్న, ఇంకా ఎక్కువగా చేయబోయే దైవకర్మలున్నాయి. కాని వాటిని యిప్పుడు చేస్తున్నట్లుగా గాక దివ్యంగా చేయాలి. ఒక నాస్తిక, నిషేధాత్మక, నిష్క్రియ లేక వైరాగ్య పరిపూర్ణతను గాక, ఒక సానుకూల దృక్పథంగల, ఆస్తిక క్రియాశీల పరిశుద్ధతను లక్ష్యంగా చేసుకొన్న ఆకాంక్షపై సాధకుడు తన దృష్టి నుంచవలసిన సమస్య మొదట యిలా కన్పిస్తుంది. ఒక దివ్య వైరాగ్యస్థితి, పరమాత్మ యొక్క మచ్చలేని శాశ్వతత్వాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది. ఒక దివ్య కార్యశీలత దానికి ఒక సరియైన పరిశుద్ధమైన, పెడదారి పట్టని అంతరాత్మ మనస్సు, దేహం చేసే కర్మను దానికి జతచేస్తుంది.

కేవలం నైతిక పరిశుద్ధతే గాదు, సంపూర్ణ పరిశుద్ధత

పైగా, సంక్లిష్టమైన సమస్త ఉపకరణాత్మక యంత్రాంగం లోని ప్రతి ఉపకరణానికీ సంబంధించిన అంశాలన్నింటిలో ఒక సంపూర్ణ పరిశుద్ధతనే, సమగ్ర పరిపూర్ణత వాంఛిస్తుంది. నైతికతకు సంబంధించిన ఒక సంకుచిత నియమ నిబంధనలలోని పరిశుద్ధత గాదు దాని చరమస్థితి. నైతికత మన అస్తిత్వపు కామనాత్మతోనూ, బహిర్ముఖంగా కొనసాగే సక్రియ భాగంతోనూ వ్యవహరిస్తుంది, దాని క్షేత్రం, నడ వడికకు కర్మకు పరిమితమై వుంటుంది. అది కొన్ని కర్మలను కొన్ని కోరికలను, ప్రేరణలను, ఆసక్తులను నిషేధిస్తుంది, నిరోధిస్తుంది. అది కొన్ని లక్షణాలను, అంటే సత్యసంధత, ప్రేమ, ధార్మికత, కరుణ, పవిత్రతలను కార్యసరళిలో ప్రవేశపెడ్తుంది. ఈ పని పూర్తైనపుడు ఒక మంగళకరమైన పునాది యేర్పడినపుడు, పరిశుద్ధమైన సంకల్పం, అనింద్యమైన కర్మ చేసే అలవాటు కలిగినపుడు దాని పని పూర్తి అవుతుంది.

అటువంటి వ్యక్తి యెలా ప్రవర్తిస్తాడు?

సమగ్ర పరిపూర్ణత సిద్ధించినవాడు, మంచిచెడుల కతీతంగా వున్న పరమాత్మ శాశ్వత పరిశుద్ధతకు సంబంధించిన ఒక విశాలతర భూమికలో నివసించవలసి వుంటుంది. ఈ మాట కర్థం, సిద్ధి పొందిన వ్యక్తి మంచిగానీ, చెడుగానీ పట్టించుకొనకుండా కర్మ చేసి ఆత్మ ఈ రెండింటి యందు భేదమెంచదు అని చెప్పడానికి పూనుకొనే వేగిరపాటు బుద్ధితో ఒక నిర్ణయానికి రావడం కాదు. వ్యక్తిగత కర్మస్థాయిలో అది అసత్య ఆలోచన అనేది సుస్పష్టం. అది నిర్లక్ష్యంగా వ్యవహరించే అపరిపక్వ మానవ

స్వభావాన్ని కప్పిపుచ్చుకోవడమే అవుతుంది. ఈ ప్రపంచంలో మంచీ, చెడూ విడదీయరానంతగా, బాధా సంతోషాల్లాగా పెనవేసుకుపోయి వున్నాయి. ఏదేమైనా వర్తమానంలో అది సత్యం, ఒక సాధారణ భావంలో సమంజసమైన ప్రతిపాదన కావచ్చు, అయినప్పటికీ మానవజీవి మహనీయ ఆధ్యాత్మిక పరిణామపు సత్యం కాదది. అవశ్యంగా, అపరిపూర్ణమైన, యాంత్రికంగా కొనసాగే కార్యవిధానాల నుండి వెనుకకు తగ్గి విముక్త మానవుడు ఆత్మలో నివసిస్తాడు. చివరకు సమస్త కర్మ పరిసమాప్తి చెందే వైపు సాగే ఒక దశగా ఇది సాధ్యమైనప్పటికీ క్రియాశీల పరిపూర్ణతకు ఇదొక ఊరట కల్గించే విషయం కాదు. అతిమనస్సు ద్వారా కర్మ నిమిత్తం అతనిలో వ్యక్తిగత రూపం ధరించిన ఒక విశ్వజనీన సంకల్పంలా, దివ్య పరమాత్మ విశ్వాతీత శక్తి కార్యనిర్వహణలో సమగ్ర సిద్ధిని పొందిన సిద్ధుడు క్రియాతత్పరుడై నివసిస్తాడు అని దానర్థం. అందుచేత అతడు యే కర్మ చేసినా ఒక శాశ్వత జ్ఞానం, శాశ్వత సత్యం, శాశ్వత బలం, శాశ్వత ప్రేమ, శాశ్వత ఆనందాలు అత్యంతావశ్యక లక్ష ణంగల కర్మలుగా ఉంటాయి. లోనున్న ఆత్మ నుండి అవి అతని కర్మను నిర్దేశిస్తాయి, అంతేగాని అతని కర్మలు ఆత్మను నిర్దేశించవు, లేదా దానిని, కార్యవిధానపు నిర్ణీత పరిమాణానికి గాని లేక ఒక కఠిన కార్యరూపానికిగాని లోబడేటట్లు చేయవు. అతనిని వశపరచుకొని, అతనిపై పెత్తనం చేసే అలవాటుగా అయినదేదీ వుండదు. మహా ఉంటే కర్మ యెడల ఒక స్వేచ్ఛాయుతమైన నమనీయమైన ప్రవృత్తి రూపం వుంటే వుండవచ్చు. అతని జీవితం, మానవ జీవన విధానానికి సంబంధించిన ఏదో ఒక తాత్కాలిక రూపానికి తగినట్లు చేయబడినదిగా గాక, శాశ్వత ఊటల నుండి సరాసరి వచ్చే ఒక ప్రవాహంగా అవుతుంది. అతని సిద్ధి ఒక సాత్త్విక పరిశుద్ధతగా నుండక, ప్రకృతి గుణాల కతీతంగా ఉద్ధరించబడినదిగా, ఆధ్యాత్మికశక్తిగా, అధ్యా త్మికానందంగా, యేకత్వం, యేకత్వపు సామరస్యతగా వుంటుంది. బాహ్యాభిముఖంగా కనిపించే అతని కార్యాల పరిపూర్ణత ఈ ఆంతరిక ఆధ్యాత్మిక స్థితి, సార్వజనీనతల స్వీయవ్యక్తీకరణగా స్వేచ్ఛగా రూపొందుతుంది.

పరిశుద్ధత ఎందుకు అవసరం?

ఈ మార్పు కోసం మన మనస్తత్వానికి అతీత చేతనయైన ఆత్మ, అతిమనస్సు శక్తి అతనిలో సచేతనగా అయ్యేటట్లు అతడు చేసుకోవాలి. అతని ప్రస్తుత మనస్సు,

ప్రాణికం, భౌతిక అస్తిత్వం తనకు సంబంధించిన నిమ్నకార్యవిధానాన్నుండి విముక్తం కానంతవరకు అది అతనిలో పనిచేయదు. ఈ పరిశుద్ధత దానికి ప్రథమావశ్యకత.

అటువంటి పరిశుద్ధతను సాధించుకోవడ మెలా?

వేరు మాటల్లో, ఒక విధమైన బాహ్యకార్యరీతులు, వాటి నియమబద్ధీకరణ అన్య కర్మలు చేయకుండా వుండడం, లేదా నడవడికకు సంబంధించిన కొన్ని రూపాలను లేదా ప్రత్యేకమైన, మానసిక, నైతిక సామర్థ్యాలను ముక్తం చేయడంగా పరిశుద్ధతకు అర్థం చెప్పుకోగూడదు. అవి మనం చెప్పుకొనే అస్తిత్వపు అప్రాముఖ్య చిహ్నాలేగాని, అతిసారభూత శక్తులు గాదు, మొట్టమొదటి క్రియాశక్తులు గాదు. మన స్వభావపు ప్రాథమిక క్రియాశక్తులను ఒక విశాల మనోవైజ్ఞానిక దృష్టితో చూడాలి. మన అస్తిత్వపు రూపుదిద్దుకొన్న భాగాలను వివేచించాలి. వాటి అపరిశుద్ధత యొక్క మౌలిక దోషాన్ని, లేదా తప్పుడు చర్యను కనిపెట్టి సరిచేయాలి. అప్పుడు తక్కినదంతా, సరియైన విధంగా, సహజంగానే ప్రాప్తిస్తుంది అనేది ఖాయం. అపరిశుద్ధత లక్షణాలకు వైద్యం చేయకూడదు, లేదా చేసినా అది అప్రధానమైన అత్యల్ప సాయంగా మాత్రమే చేయాలి. అలా గాక లోతుగా రోగలక్షణాలను అధ్యయనం చేసిన తర్వాత దాని మూలాలను దెబ్బకొట్టాలి.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

(CWSA 24: 643-45; SABCL 21: 616-18)

దైవప్రభావాన్ని దక్క మరే యితరమైన ప్రభావాన్నీ అనుమతించకపోవడమే పరిశుద్ధత అంటే.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

(SABCL 23: 645)

చేయవలసిన పని

ప్రశ్న: సద్భావన తరంగములతో ఒకరు ప్రపంచానికి సహాయపడగలరా?

శ్రీమాత: శుభాకాంక్షలతో ఒకరు అనేక విషయాల్లో మార్పు తేగలరు. కాని, ఆ శుభాకాంక్ష, స్వచ్ఛంగా, నిర్మాలిన్యంగా ఉండాలి. ఒక ఆలోచనను పరిపూర్ణంగా స్వచ్ఛమైన ప్రార్థనను ప్రపంచంలోకి పంపినపుడు, అది దాని పని చేస్తుంది. కాని, ఇది ఎక్కడ ఉంటుంది? అది మానవబుద్ధి గుండా పోయినప్పుడు భ్రష్టుపట్టిపోతుంది. నీ అంతర చైతన్యం, అంతరజ్ఞానం యొక్క ప్రయత్నంతో, నీవు నీలో కోర్కెను నిజంగా అధిగమించగల్గితే, దానిని కరిగించి నిర్మూలించగల్గితే, ఇంకా, నీలోని అంతర సద్భావన, చైతన్యం, వెలుగు, జ్ఞానం ద్వారా నీలో కోర్కెను నీవు కరిగించ గల్గితే, వ్యక్తిగతంగా నీవు — అన్నిటి కంటె ముందు — వంద రెట్లు ఎక్కువ సుఖంగా ఉండగలవు, నీ కోర్కెను నీవు తృప్తిపరిచినదాని కంటె, అప్పుడు దాని ప్రభావం అద్భుతంగా ఉంటుంది. ప్రపంచంలో దాని చర్య ప్రతిచర్యలను నీవు ఊహించలేవు. నీవు సృష్టించిన కంపనాలు వ్యాప్తి చెందుతూ ముందుకు పోతూ ఉంటాయి. మంచుబంతిలా ఇవి వృద్ధిచెందుతూ ఉంటాయి. నీ శీలంలో సాధించిన విజయం ఎంత చిన్నదైనా, అది ప్రపంచమంతటా సాధించవచ్చు.

ఇప్పుడు నేను చెప్పిందాట్లో అర్థం ఇదే. అంతరంగ నైజంలో మార్పు లేకుండా బాహ్యంగా చేసే పనులు — స్కూళ్ళు, ఆసుపత్రులు వంటివి, — ఆడంబరం కొరకే, గొప్పగా ఉన్నాను, అనే అనుభూతి పొందడం కొరకే., కాని, బాహ్యంగా గుర్తించబడని ఈ చిన్న పనులు వ్యక్తిని అధిగమించి శతకోటి రెట్లు అధికంగా, గొప్ప గెలుపు సాధిస్తాయి. వాని చర్యలు గోప్యంగా ఉన్నప్పటికీ నీలో కలిగే ప్రతి బూటకపు చాంచల్యం, సత్యానికి వ్యతిరేకమైనది, దివ్యజీవనాన్ని నిరాకరించడమౌతుంది. సత్యం కొరకు నీవు చేసే చిన్ని ప్రయత్నాలకు, చెప్పకోదగినంత ఫలితాలుంటాయి. వాటిని తెలుసుకున్నామనే తృప్తికూడ ఉండనివాటికి వ్యక్తిగతం కాని స్పష్టమైన సాధారణ ఫలితం ఉంటుంది.

నీవు నిజంగా ఏదైన మంచి చేయదలచుకుంటే, నీవు చేయదగ్గ ఉత్తమమైన పని ఏదంటే, యిటువంటి చిన్న విజయాలను, మనస్ఫూర్తిగా, ఒకదాని తరువాత

మరియొకటి సాధించడమే. ఈ విధంగా నీవు ప్రపంచానికి చేతనైనంత గరిష్టమైనవి చేయగలవు.

ప్రశ్న: మనవిజయం ప్రపంచమంతటి విజయం కాగలదా?

శ్రీమాత: అంతటి ప్రపంచాన్ని మార్చలేదు. ఎందుకనగా నీ గెలుపు ప్రపంచంతో పోలిస్తే చాలా చాల చిన్నది. ప్రపంచాన్ని అంతా మార్చేందుకు దాని శక్తి సరిపోదు. ఇట్టి విజయాలు శతకోటి కావాలి. కాని అది (చిన్న గెలుపు) ఇతరవాటితో కలిసిపో తుంది. అది తెస్తుంది ప్రపంచానికి ఒక సామర్థ్యాన్ని — పని చేసే సామర్థ్యాన్ని, దారుఢ్యాన్ని. కాని ఇది ఫలవంతంగా పనిచేయడానికి శతాబ్దాలు పట్టవచ్చు. ఫలవంతం కావడానికి సమయం యెంత పడుతుందనేది నిష్పత్తికి చెందిన విషయం. నీ చుట్టుప్రక్కలవారితో కూడా దీనిని నీవు ప్రయత్నించవచ్చు. ఇది ఇంకా కష్టతరమైనది. నీవు పరిపూర్ణంగా నిజాయతీ కలిగి ఉండాలి. ఫలితం ఆశించి చేయకూడదు. కేవలం నీ ఆకాంక్ష గెలుపును మాత్రమే కోరుకోవాలి. ఇలా నీవు గెలుపొందితే, అది నీ చుట్టుప్రక్కల ఉన్నవారిపై ఫలితం చూపగలదు. కాని దానిలో బేరమాడే అంశం ఉంటే — నీవు వేరే ఏదో ఫలితం ఆశించితే — "నేను నా లోపాలను అధిగ మించాలనుకుంటా, కాని అతడూ తన లోపాల నధిగమించాలి" — అప్పుడది పని చేయదు. ఇది వ్యాపారస్తుని దృక్పథం. "ఇది నీకిస్తా, కాని దానిని నేను తప్పకుండా తీసుకుంటా" — అది అంతటిని పాడుచేస్తుంది. ఇక్కడ నిజాయితీగాని, స్వచ్ఛతగాని లేదు. అది బేరమాడటం.

నీ నిజాయితీ, ఆకాంక్ష, నీ ధ్యేయంలో దేనినీ మిళితం చేయకూడదు. దైవంపై ప్రేమ, సత్యం, పరిపూర్ణత కొరకు మాత్రమే నీవు పనిచేస్తావు. ఏ ఇతర భావం, లక్ష్యంతో నీవు పనిచేయవు. అది తెస్తుంది ఫలితాలు.

(CWM 5:19-20)

శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

నీవు పరిపూర్ణంగా ఉంటే తప్ప, ఎవరైనా పరిపూర్ణంగా ఉండాలని ఆశించవద్దు.

— శ్రీమాత

కార్యాచరణలో అనుకూల, ప్రతికూల అనుభవాలు

ప్రశ్న: అనుభవాలలో అనుకూల, ప్రతికూల భాగాలంటే ఏమిటి?

సమా: ఆహ్, చూడు పాపా, నిన్ను అభివృద్ధి చెందనీయక అడ్డుపడే లోపాలు నీలో వుంటాయి. కనుక ప్రతికూల భాగమేమిటంటే, నీ లోపాలను తొలగించే ప్రయత్నం చేయడం. నీవు ఫలానా విధంగా నుండాలి అనే లక్షణాలు కొన్ని వుంటాయి. ఆ విధంగా నిన్ను నీవు మలచుకోవాలి. ఫలితం పొందడం కోసం ఆ లక్షణాలను నీలో పెంచుకోవాలి. కనుక, ఇది అనుకూల భాగం. ఉదాహరణకు నీలో ఒక లోపం ఉంది. నిజాన్ని చెప్పకూడదు, సత్యాన్ని చూడకూడదు, మాట్లాడకూడదు అనే ఈ తప్పుడు అలవాటుతో పోరాటం చెయ్యి. అది అసత్యాన్ని నీ చైతన్యం నుంచి తిరస్కరించటం ద్వారా, సత్యం పలకకూడదనే అలవాటును నీ నుంచి తొలగించుకొనుటకు ఉద్యమించు. ఇది జరగాలంటే సత్యం మాత్రమే పలకాలనే అలవాటును నీలో స్థిరంగా నెలకొల్పుకోవాలి. ఇంకా దానిని మనస్సుతో సదా గ్రహిస్తూ సత్యాన్నే చెప్తూ ఉండాలి. ఒకటి ప్రతికూలమైనటువంటి లోపాలను తిరస్కరించటం, ఇంకొకటి అనుకూలమైన మంచి లక్షణాలను నెలకొల్పుకోవటం.

ప్రతిదీ ఇలాగే చేసుకోవాలి. ఉదా: నీ అస్తిత్వంలోని ఒక భాగంలో అలవాటుగా ఉన్న తిరుగుబాటుతనం, అజ్ఞానం, అహంభావం, అర్థరహితమైన తిరస్కరణలు, ఉన్నత భూమికల నుంచి వచ్చేవాటిని తిరస్కరించే విధంగా ఉంటాయి. ఈ వ్యతిరేకతలతో పోరాటం సల్పుటకు, అవి ప్రకటితం కాకుండా వాటిని ఆపాలి. నీ ప్రకృతి నుంచి స్వభావాన్నుంచి వాటిని తొలగించాలి. దీనికి బదులుగా నీలో సానుకూల సమర్పణ, అంతర్దృష్టి, పవిత్రీకరణ, ఆత్మసమర్పణ, దైవశక్తులతో కలసి భాగస్వామ్యంగా ఉండాలనే తపన నీలో నెలకొల్పుకోవాలి. ఇది సానుకూల దృక్పథం. అర్థమైందా!

మరో మారు అదే విషయం: కోపంగా ఉండేవాళ్లు, కోపోద్రేకంతో రెచ్చిపోయే అలవాటున్నవాళ్ళు, ఆ కోపస్వభావాన్ని వదిలించుకొనుటకు తమ అస్తిత్వం నుంచి కోపం తాలుకు స్పందనలను త్రోసివేయాలి. కోపాన్ని తిరస్కరించాలి. కోపోద్రేక ప్రకంపనలను అస్తిత్వంలోకి రానివ్వకూడదు. వీటి స్థానంలో సానుకూలమైన నిర్వికార ప్రశాంతతలతో కూడిన నిశ్చలతను, లోపంలేని సహనాన్ని, ఇతరుల ఉద్దేశాలను

అర్థం చేసుకోవటము అనే లక్షణాలతో భర్తీ చేయాలి.

ప్రశ్న: మధుమయి మాతా, వ్యక్తి తన విధేయతను అధోప్రకృతి నుంచి బదిలీ చేయాలనటంలో ఆంతర్యమేమి?

సమా: దీనర్థం నీకు తెలీదా? సామాన్యంగా, సామాన్య వ్యక్తుల విషయంలో, సామాన్య జీవితంలో, బాహ్యప్రకృతిలో పురుషుడు ప్రకృతిబద్ధుడై ఉంటాడు. అతడు ఆమెకు బానిస. అందువలన శ్రీఅరవిందు లంటారు, ఈ బానిసత్వం నుంచి వ్యక్తి విముక్తి పొందడం సరిపోదు. ఆయన ఇంకా అంటారు, వ్యక్తి విధేయతా తత్వాన్ని కలిగి ఉండాలి, కాని ప్రకృతికి బద్ధుడుగా కాక, దానికి బదులుగా దివ్యమాతకు విధేయుడుగా ఉండాలి. దానర్థం, వ్యక్తి తనకంటే నిమ్నమైనదానికి విధేయతను చూపుటకంటే, తనకంటే ఉన్నతమైనదాని పట్ల విధేయతను కలిగి వుండాలి. అనగా వ్యక్తి తన విధేయతను నిమ్నం నుంచి ఉన్నతాలకు బదిలీ చేయమని అర్థం.

అర్థమైందా? లేదా? బహుశా ఎవరో శ్రీఅరవిందులకు వ్రాసుంటారు. అది అతని ఆత్మ, ప్రకృతి నుంచి పూర్తిగా స్వేచ్ఛను కోరుతుందని. దానికి జవాబుగా శ్రీఅరవిందులంటారు: కాదు, అది సరిపోదు. స్వేచ్ఛను పొందితే అది సగం పని మాత్రమే జరిగినట్లవుతుంది. నీ విధేయత అలాగే ఉంటుంది. కాని ప్రకృతితో సంబంధం కలిగి ఉండడానికి బదులు దివ్యమాత కోసం ఆ విధేయత కలిగి ఉండాలి. అనంతరం, వారు వీటి మధ్య తేడాను వివరిస్తూ అంటారు.... దివ్యమాతను ప్రకృతిగా గుర్తించకూడదు. సహజంగా అంతలో కొంత దివ్యమాత తత్వం ఉంది. ప్రతిదాని వెనక దివ్యమాత యొక్క అంశ ఉంటుంది. కాని ప్రకృతే దివ్యమాత అని అనుకోకూడదు.

(CWM 7:202-04)

శ్రీమాత

అనువాదం: త్రివేణి

చేతనను విస్తృత పరచుట

ఏదో ఒకదానితో నీవు విసుగు చెందినపుడు, ఏదో ఒకటి నిన్ను బాధించినపుడు లేదా ఏదైనా అయిష్టమనిపించినపుడు నీవు అనంతకాల గమనాన్ని, అపార శూన్యతను గురించి ఆలోచన ప్రారంభిస్తే గతించినదాని నల్లా అలాగే రాబోయే సమస్తాన్ని గూర్చి యోచిస్తే, ఈ ఒక్క క్షణం అనంతత్వపు కేళిలో మనం తీసుకొనే ఒక చిన్న శ్వాస మాత్రమే అనిపిస్తుంది. అంతే కాకుండా అనంతమైన కాలప్రవాహంలో నిన్ను కలవరపరచినది చాలా హాస్యాస్పదంలా కన్పిస్తుంది. దానిని గురించి యోచించే సమయం కాని, దానికొక స్థానంకాని, ప్రాముఖ్యత కాని లేవు. ఎందుకంటే అనంతమైన కాలంలో ఈ ఒక్క క్షణం ఎంతదని? దీనిని గూర్చి తెలుసుకోగలిగితే... అయితే ఎలా? ముందు అపరిమితమైన ఈ అనంతత్వంలో అతి చిన్నదైన భూమిపై వసించే స్వల్పజీవిగా మనలని మనం చూడగలిగి, ఈ లిప్తమాత్రపు చైతన్యం ఏదైతే ఈ క్షణం నిన్ను బాధిస్తున్నదో, అయిష్టత కలిగిస్తున్నదో అది కూడా నీ ఉనికిలో క్షణికమేనని, నీవు కూడా గతంలో ఎన్నింటిగానో వున్నావని, భవిష్యత్తులో కూడా ఎన్నంటిగానో వుంటావని, నిన్ను ఏవైతే ఇబ్బందుల పాలు చేస్తాయో వాటన్నింటినీ బహుశ ఓ పది సంవత్సరాలలో మరిచిపోతావు లేదా జ్ఞప్తికి వచ్చినప్పుడు వీటికి బంధీవై ప్రాముఖ్యత ఎందుకు ఇచ్చావని నీవు అనుకుంటావని ముందుగా అర్థం చేసుకోగలిగి, ఈ అనంతతలో స్వల్పజీవివైన నీ ఉనికి క్షణం మాత్రమేనని, క్షణమాత్రమే కాదు సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైనదని తెలిసికోగలగాలి. అంతేగాక ఈ ప్రపంచమంతా ఇంతకు పూర్వం వికసించి వున్నదని, ఇకపై కూడా మరో మారు వికసిస్తుందని, అలా నిరంతరం జరుగుతుంటుందని తెలుసుకోగలిగితే, అప్పుడు హఠాత్తుగా నీకు జరిగిన సంఘటనలకు విలువనిచ్చి ఎంత చులకనయ్యావో నీకు తెలుస్తుంది. నిజంగా నీకు గాని, నీ జీవితానికి గాని, నీకు జరిగేదానికి గానీ ప్రాముఖ్యత నివ్వడం ఎంత హాస్యాస్పదమో నీవు తెలుసుకుంటావు. మూడు నిముషముల వ్యవధిలో దీనినంతా సమీక్షించగలిగితే అసంతుష్ట విషయాలన్నీ తుడిచిపెట్టుకొని పోతాయి. లోలోతులలో తిష్టవేసిన వ్యధ సైతం తుడిచిపెట్టుకపోతుంది. చేయవలసినది కేవలం నిన్ను నీవు ఈ అనంతంలో, ఈ శాశ్వతత్వంలో నిలుపుకొని వీటిపై ఏకాగ్రత నొందడం మాత్రమే. ప్రతివేదన దూరమైపోతుంది. దాని నుండి పరిశుద్ధంగా బయటపడ

శ్రీమాత

శ్రీఅరవిందులు

తావు. ఈ రకంగా చేస్తే ప్రతివారు తమ బాధల పంజరాల నుండి ఘోరమైన దుఃఖాల నుండి అన్నింటి నుండి విముక్తం కాబడతారని నేను చెబుతున్నాను. అయితే దీన్ని సరైన రీతిలో సాధన చేయగలిగితే తక్షణమే నీ అల్ప అహంకారం నుండి దూరం కాబడతావు.

*

ఒక సంకుచితమైన, పరిమితమైన ఆలోచన, ఇచ్ఛ చేతనలో ఒక పేటికలో మూసుకొని పోయి వున్నానని నీవు భావించినపుడు మిక్కిలి విశాలమైనదానిని గూర్చి యోచన చేయడం ప్రారంభించాలి. ఉదాహరణకు, సముద్రంలోని అపారమైన నీటిని గమనించు. నీతో పోల్చి చూసుకొని సాగరం ఎంత దూరతీరాలకు అన్ని వైపులా ఈ విధంగా (అమ్మ తన చేతులను చాస్తారు) విస్తరించివున్నదో నీవు వాస్తవంగా ఆలోచిస్తే, అది ఎంత విస్తారమై వున్నదో తెలుస్తుంది. నీవు కనీసం దాని ఆవలి తీరాన్ని చూడ లేవు, దాని గమ్యాన్ని నలుదిశలా ఎంతగా సాగినా తాకలేవు. ఎందుకంటె అది విశాలమైనది, అనంతమైనది, అవధిలేని జలధి అది. ఈ విశాలమైన, గుహ్యమైన అనంత జలధిపై నీవు తేలియాడుచున్నానని భావించడం అతి తేలికైన పద్ధతి. అప్పుడు నీ చేతనను స్వల్పంగానైనా విస్తృతం చేయగలవు.

(CWM 6: 344-46)

శ్రీమాత

అనువాదం: బాషా

మన స్వీయచేతన యొక్క నాలుగు గోడల మధ్య తప్పించుకోజాలని విధంగా బందీవై ఉన్నట్లైతే అది నిజంగా దుఃఖకరం, విచారసాగరంలో మునిగిపోవడం. అయితే అనంతత్వం మన కోసం తెరచి ఉన్నది. మనం చేయవలసిందల్లా దానిలో మునిగిపోవడమే, మమేకం కావడమే.

(CWM 17:188)

శ్రీమాత

ప్రాణికసత్త శుద్ధిపరచుట

ప్రశ్న: అమ్మా ! పోయినసారి మీరు చెప్పారు మనలో చీకటి అంశం ఒకటుంటుం దని; అది మనకు సలహాలనిస్తుంది. మనలను పిచ్చిపనులు చేసేలా చేస్తుంది అని. కాబట్టి మన కెప్పుడైతే దాని ఎరుక కలిగిందో, వెంటనే దానిని బయటకు లాగివేయాలని చెప్పారు. దానిని బయటకు లాగివేయడం అనటంలో అర్థం... ఉదాహరణకు ఒక వ్యక్తి ఎప్పుడైతే అది తనతో పిచ్చిపనులు చేయించడానికి వస్తుందని గ్రహిస్తాడో అప్పుడు అతడు సంకల్ప ప్రయత్నంతో, అది చెప్పేదానిని చేయడం మానుకొంటే అతడు దానిని తనలో నుండి తీసివేసాడని అనవచ్చా?

సమా: ఆ వ్యక్తి దానిని అణచిపెట్టాడు.

ప్రశ్న: అయితే దానిని తీసివేయడమెలా?

సమా: దానికి ఏం చెయ్యాలంటే అన్నింటి కంటె ముందు దానిని గురించి లోతుగా తెలుసుకోవాలి. సరిగ్గా నీ కళ్ళెదుట దానిని నిలబెట్టి దానిని నీ చేతనకు జోడించిన బంధాలను తెంచివెయ్యాలి. ఇది అంతర్గత మనోవిజ్ఞానానికి చెందిన పని. వ్యక్తి తనను తాను జాగ్రత్తగా పరిశీలించుకొన్నట్లయితే గ్రహించగలడు. ఉదాహరణకు, నిన్ను నీవు పరిశీలించి చూచుకొన్నట్లయితే ఒక్కో రోజు నీవెంతో ఉదారంగా వున్నట్లు గమనిస్తావు. ఈ విషయాన్నే తీసుకొందాం. దానిని అర్థం చేసుకోవడం సులభం. నీ సంవేదనల్లో, నీ అనుభూతుల్లో, నీ ఆలోచనల్లో చివరకి భౌతికమైన వస్తువుల పట్ల కూడా అత్యంత ఉదారతతో వ్యవహరిస్తావు, అనగా ఇతరుల లోపాల్ని వాళ్ళ ఉద్దేశాల్ని, బలహీనతల్ని ఆఖరికి వాళ్ళ అసహ్యకరమైన చేష్టల్ని కూడా అర్థం చేసుకొంటావు. ఇదంతా గమనిస్తావు, అయినా ఎంతో ఔదార్యంతో, చక్కని భావాలతో నిండిపోతావు. "సరే, ప్రతి ఒక్కరూ, వారికి చేతనయినంత ఉత్తమంగా చేస్తారు". ఆ విధంగా నీకు నీవు చెప్పుకుంటావు.

మరో రోజు, లేక బహుశా మరో నిముషంలోనే నీలో ఒక రకమైన కాఠిన్యం స్థిరత్వం, తీవ్రంగా విమర్శించి పగను ద్వేషాన్ని రగిల్చే చేదు నైజం, చెడు చేసి నవాడు శిక్షింపబడాలనే ధోరణి, ప్రతీకారవాంఛ లాంటి వన్నింటిలో ఇంత క్రితం ఉన్న స్థితికి పూర్తిగ విరుద్ధమైన స్థితి నీలోనే వున్నట్లు గుర్తిస్తావు. ఏదో ఒక రోజు ఎవరైనా నీకు చేటు చేస్తే "ఫర్వాలేదులే, అతడికి తెలియదు", లేదా "ఇంతకు

మించి అతడేమి చేయలేడు" లేదా "అది అతడి నైజం" లేదా "అతడు అర్థం చేసుకోలేకపోయాడు"... అంటావు. ఇంకొక రోజు లేదా మరో గంటకే "అతను కచ్చితంగా శిక్షింపబడాలి. దానికి అతడు తగిన మూల్యం చెల్లించాలి, అతడు తప్పు చేశాడు కాబట్టి అది అతడికి తెలిసివచ్చేలా చెయ్యాలి..." అని ఒక రకమైన ఆవేశంతో పలుకుతావు. అన్నింటిని హస్తగతం చేసుకోవాలని, వాటి నన్నింటినీ నీ కోసమే అట్టిపెట్టుకోవాలని కోరుకుంటావు. ఈ విధంగా అసూయ, ఈర్ష్య, సంకుచిత ధోరణి మొదలైనవి నీలో దాగి వుంటాయి. ఇది క్రితం కల్గిన భావప్రవంతికి వ్యతిరేకమైన స్థితి. ఇదే నీలోని చీకటి పార్శ్వం. కాబట్టి ఆ స్థితి కల్గినప్పుడు దానిని చూసిన క్షణాన "అది నేనే" నని అనకుండా "అది నేను కాదు, అది నా నీడ, దానిని నాలో నుండి తొలగించుకోవాలి" అన్నట్లయితే, అతడిలోని మరో పార్శ్వానికి చెందిన వెలుగును ఈ చీకటి కోణం పైకి తీసికొచ్చినట్టు. రెండు భిన్న పార్శ్వాలను ఎదురెదురుగా నిలపడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. కానీ గొప్ప తీక్షణమైన వెలుగును ప్రసరింపజేయడం ద్వారా ఆ పార్శ్వాన్ని అణచి వుంచడానికి చూస్తాడు. మొదట దానిని తగినంత దూరంగా వుంచవలసి వస్తుంది. పిమ్మట అది తిరిగిరానంత దూరానికి దానిని తరిమివేయ వలసి వుంటుంది. కొన్ని సందర్భాలలో ఈ చీకటి పార్శ్వాన్ని మార్చివేయడం సాధ్యమే కాని అది చాలా అరుదుగా జరుగుతుంది. కొన్ని ప్రత్యేక సందర్భాలలో ఈ వ్యక్తిత్వ పార్శ్వంపై లేదా ఈ నీడపై తీక్షణమైన వెలుగును ప్రసరింపజేసి దానిని రూపాంతరం చెందించవచ్చు. అప్పుడది నీ నిజమైన అసలు వ్యక్తిత్వంగా పరివర్తనం చెందుతుంది.

ఇది ఎంతో అరుదైన విషయం, కాని చేయవచ్చు. "ఇది నేను కాదు, ఇలా ఉండటాన్ని నేను కోరుకోవడం లేదు. ఇట్లాంటి వైఖరి నాకొద్దు. దీనితో నాకెలాంటి సంబంధం లేదు. ఇది నాలో వుండకూడదు. ఇది నా స్వభావానికి విరుద్ధమైనది." అని అనడం ఎంతో మంచిది. అలా నీలోని విరుద్ధ పార్శ్వాన్ని బలవంతంగా నెట్టి దూరంగా తరిమివేయడం వల్ల మొత్తానికి దాని నుండి విడిపోవచ్చు.

అయితే తన లోపల జరిగే ఘర్షణను చూసుకోగలిగినంత స్వచ్ఛంగా, చిత్తశుద్ధితో వుండాలి. మామూలుగా ఈ విషయాల పైన దృష్టిని నిలపడు మనిషి, ఒక తీవ్రత నుండి మరో తీవ్రత వైపుకు పయనిస్తాడు. దీనినే యింకా తేలిగ్గా చెప్పాలంటే: ఒక రోజు నేను మంచివాడిని, మరుసటి రోజు చెడ్డవాడిని అని నీవే అంటుంటావు. ఇది

చాలా సహజం కూడా... అఖరికి ఒక గంట పాటు నీవు మంచివాడివి, మరో గంటలో దుష్టుడివి, ఒక్కొక్కసారి రోజంతా మంచిగా వుంటావు. అంతలో చెడ్డవాడి వవుతావు., క్షణంలోనే పరమ దుర్మార్గుడి వవుతావు. క్రితం ఎంత ఉత్తముడిగా వున్నావో అంత ఎక్కువ దుష్టుడి వవుతావు. అయితే దీనిని ఎవరూ గమనించరు. హింసాత్మక మైన, దుష్టమైన హేయకరమైన ఆలోచన లెన్నో మనస్సును దాటుకుంటూ పోతాయి. సాధారణంగా ఈ అంతర్గత వ్యవహారంపై దృష్టి పెట్టడు మనిషి. కానీ ఆ ఆలోచన వచ్చి రావడంతోనే దానిని ఇలా గట్టిగా పట్టుకోవాలి (శ్రీమాత చేసి చూపిస్తారు) దానిపై వెలుగు పడేటట్టు పట్టుకొని "లేదు నిన్ను కావాలనుకోవడం లేదు. నాకు నీవు వద్దు. దీనితో నాకు పని లేదు. ఇక్కడ నుండీ నీవు తక్షణమే వెళ్ళిపోతున్నావు. మళ్ళీ నీవు తిరిగిరావు." ఈ విధంగా చెప్పాలి. (కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం తరువాత) ఇది ఒక రకమైన అనుభవం. ఇది నిత్యం మనిషికి ఎదురయ్యేది ఎప్పుడైతే గొప్ప ఆకాంక్ష, గొప్ప ఉత్సాహంగల చలనాలు కలుగుతాయో, దివ్యలక్ష్యం పట్ల సచేతనుడౌ తాడో, దైవం కోసం పరితపిస్తాడో, దైవకార్యంలో భాగం పంచుకోవాలనే ఇచ్ఛతో వుంటాడో, ఎప్పుడైతే తనలో నుండి తాను గొప్ప శక్తితో ఉత్సాహంతో పైకుబికి వస్తాడో... అప్పుడే కొన్ని గంటల పిమ్మట అల్పాతి అల్పమైన వాటికోసం దుఃఖితు డవడం, అల్పమైన, సంకుచితమైన విలువలేని నీచమైన స్వలాభాపేక్ష చూపడం లాంటి నిస్తేజమైన వాంఛకు బద్ధుడౌతాడు. అంతకు మునుపు వున్న ఉదాత్తమైన స్థితి అదృశ్యమైపోతుంది. అది ఇక అతడిలో ఉండి ఉండనట్లు అయిపోతుంది. వైరుధ్యాలకే పూర్తిగా అలవాటు పడ్డాడీ మనిషి. ఈ విషయాలపై ధ్యాస పెట్టడు. అందువలన ఈ రెండు విభిన్న స్థితులు ఇరుగు పొరుగువాళ్ళ లాగా ఎంతో సౌక ర్యవంతంగా కలసి జీవిస్తాయి. మొట్టమొదట వాటిని కనుగొని అవి చేతనలో లోలోనే కలసిపోకుండా నిరోధించాలి. వెలుగు నుండి నీడను వేరు చేయాలి. తరువాత నీడ నుండీ విడిపోవాలి.

(CWM 6:262-64)

శ్రీమాత

అనువాదం హర్షవర్ధన్

నడతను మార్చడానికి దారి తీసే మెట్లు

మొదట చైతన్యాన్ని కలిగి ఉండడం, తరువాత నియంత్రణ, వాటిపై నిరంతర ఆధిపత్యం కలిగి ఉండడం వలన నడతను మార్చుకోవచ్చు. నడతలోని పరివర్తన అనేది చివరి విషయం. చెడ్డ అలవాట్లని, పాత అలవాట్లని వదిలిపెట్టడానికి నడత మారడానికి చాలా సమయం పడుతుంది.

తరచు నిరాశా నిస్పృహలతో కృంగిపోయే ఎవరినైనా మనం ఉదాహరణగా తీసుకోవచ్చు. కావాలనుకున్నట్లుగా ఏదైనా జరగనప్పుడు వారు కృంగిపోతారు. కాబట్టి మొదట వారికి తమ నిరాశా నిస్పృహలను గూర్చి, వాటి కారణాల గురించి, అంత సులభంగా వారు నిరాశకు ఎందుకు గురి అవుతున్నారన్నది వారికి తెలియాలి. ఆ చైతన్యం వారికి కలిగినప్పుడు ఆ నిరాశా నిస్పృహలపై నియంత్రణ కలిగి ఉండి, వాటికి తగిన కారణాలున్నప్పుడు కూడా కృంగిపోకుండా ఉండాలి. తమ నిరాశానిస్పృహలపై విజయాన్ని సాధించి అవి రాకుండా ఆపగలగాలి. చివరగా, తగినంత దీర్ఘకాలం ఈ విధంగా జరిగితే, స్వభావం నిరాశా నిస్పృహలకు లోను అయ్యే అలవాటును కోల్పోయి, ఇదివరలో మాదిరిగా ప్రతిస్పందించదు. వారి నడత మార్పు చెందుతుంది.

(CWM 4: 340-44)

శ్రీమాత

సామాన్య మానవునిలో అనేకమైన విషయాలు అతని చేతనకి తెలియనివి ఉంటాయి. కారణం, ప్రాణికం వాటిని మనస్సు నుండి దాచిపెట్టి, కార్యకారణభూతమైన శక్తి ఏదన్నది మనస్సుని గ్రహింపనీయకుండా వాటిని తృప్తిపరుస్తూ ఉంటుంది. ఆ విధంగా విషయాలు పరహితేచ్ఛ, లోకోపకారము, సేవ మొదలైన పేర్ల మీద లేదా ఆ కారణాలు చెప్పి జరుగుతాయి. ఈ కారణాల వెనక అహంకారం దాగి వుండి అదే వాటన్నిటికి దారితీస్తుంది. యోగసాధనలో తెర వెనుక నున్న రహస్య ప్రేరణని వెలికి తీసి, బహిర్గతమొనర్చి, దాని నుండి విముక్తి పొందాలి.

(SABCL 24:1297)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. వి. విజయలక్ష్మి

మానసిక ప్రేరణలతో వ్యవహరించే పద్ధతుల క్రమం

ఎవరికైతే వాళ్లు చేసే తెలివితక్కువ పనుల గురించి వాళ్ళకి తెలిసినప్పటికీ, ఆ ఎరుక ఉన్నప్పటికీ, ఎవరికైతే ఆ ఎరుక వున్నప్పటికీ తమని తాము ఆ పనులు చెయ్యకుండా అదుపు చేసుకోలేని అశక్తులు. ఎందుకంటే వారికి వాటిని అదుపులో ఉంచటానికి తగినంత మానసికశక్తి లేదు గనుక.

అయితే మనస్సుకు ఎప్పుడూ వాటిని అదుపులో పెట్టగలిగినంత బలం వుండదు. అన్ని విషయాల్నీ అన్ని వైపుల నుంచి చూడడానికి తయారుచేయబడిన పరికరం మాత్రమే మనస్సు. అందుచేత మనసు విషయాన్ని ముందుగా ఒక కోణం నుంచి, తరువాత మరొక కోణంనుంచి గమనించినప్పుడు, దానికి కలిగిన ప్రేరణను తట్టుకోగల సంకల్పబలం వుంటుందని ఎలా అనుకోగలం? అప్పుడది అంటుంది. "ఆ అదలాగే ఉంటుంది. అలాగే ఎందుకు ఉండకూడదు?" అప్పుడు నీ సంకల్పానికి చోటెక్కడ?

అక్కడ నేను చెప్పినట్టు ఈ భౌతిక మనస్సు సాధారణంగా నిమ్నప్రాణిక చైతన్యం, దాని కదలికలతో ఒక రకమైన అనుబంధం కలిగి వుంటుంది. నిమ్నప్రాణికం ఏవో కోరికలు మానసిక ప్రేరణలు అభివ్యక్తం చేస్తుంది. దానికి పదార్థ మనస్సు వచ్చి సహాయం చేసి అవన్నీ సమంజసమేనని సమర్థిస్తుంది. ప్రతి విషయాన్ని వివరించడానికి, ప్రతి విషయాన్ని సమర్థించడానికి, సంతోషకరమైన కారణాలను చూపి మెప్పించడానికి అదెప్పుడూ ఒక మార్గాన్ని కనిపెడుతుంది.

కేవలం చైతన్య పురుషసత్త మాత్రమే అందులో జోక్యం చేసుకోగల శక్తి కలిగినది. నీ మనసు నీ చైత్యపురుషసత్తతో అనుబంధం కలిగి వుంటే, అది చైత్యపురుష సత్త ప్రభావాన్ని స్వీకరిస్తే, అప్పుడది ఆ నిరోధాన్ని నిర్వహించడానికి తగినంత బలాన్ని కలిగి వుంటుది. ఏది ఒప్పో, ఏది తప్పో దానికి తెలుసు. సరైనదేదో తెలుసుకొని ఇష్టపడితే, అది ప్రతిరోధాన్ని ఏర్పాటుచేసి, పోరాడి జయించగలదు. కాని దానికొకటే షరతు. అది చైత్యపురుష సత్తతో అనుబంధం కలిగి వుండాలి.

అత్యంత అందమైన సిద్ధాంతాలతో పాటు కాక ఎన్నో విషయాలు తెలిసినవాడే కావచ్చు, అందరు మెచ్చుకొనే ఆదర్శాలున్నవాడు కావచ్చు, కానీ అవన్నీ అతనికి మానసిక ప్రేరణ నిరోధించ శక్తిగల సంకల్పాన్ని సమకూర్చలేవు. ఒకసారి మీరెంతో స్థిర నిశ్చయంతో ఉంటారు. అదలాగే ఉండాలని నిర్ణయిస్తారు. ఉదాహరణకి ఏదో

పని చేయకూడదని, అక్కడికది స్థిరంగా నిర్ణయించబడింది. మీరు ఆ పని చేయరు. హఠాత్తుగా, ఎలా జరిగిందో, ఏం జరిగిందో మీకు తెలియదు. కాని మీరు ఏమి నిర్ణయించలేరు! అయితే వెంటనే ఆ పని చేయడానికి మీలో ఒక అద్భుతమైన కారణం స్పష్టంగా స్ఫురిస్తుంది. అందుకు ఎన్నో కారణాలు ఉంటాయి కాని ఎల్లప్పుడూ ఒక సాకు మాత్రం దొరుకుతుంది. "సరే, ఈసారి నేనిది చేసినా, కనీసం అది చెడ్డదని నాకు నమ్మకం కలుగుతుంది, అందువల్ల అదెప్పటికీ చెయ్యను. ఇదే ఆఖరుసారి". ఇది తనకు తాను ఎప్పుడూ చెప్పుకొనే అందమైన సాకు. "నేను యిది చేస్తున్నది ఆఖరుసారి. ఇప్పుడు నేను చేస్తున్నది ఆ పని చాలా చెడ్డది అని, అది చేయకూడనిదని కచ్చితంగా తెలుసుకోవడానికే. ఇకపై ఆ పని చేయను. ఇదే చివరిసారి". ప్రతిసారి ఇదే చివరిసారి అంటూ మళ్ళీ అలాగే మొదలుపెడతారు.

మీరు దృఢంగా ఇలా నిశ్చయిం చేసుకున్నప్పుడు మాత్రమే అది చెయ్యకుండా వుండడం జరుగుతుంది. "సరే, ఈసారి అలా చెయ్యకుండా వుండడానికే నేను ప్రయత్నిస్తాను. అది ఎంత మాత్రం చెయ్యను. ఈసారి అలా చెయ్యకుండా వుండడానికే నేను ప్రయత్నిస్తాను. అది ఎంత మాత్రం చెయ్యను. అలా చెయ్యకుండా ఉండడానికి నా శక్తినంతా ధారపోస్తాను." అలా ఇందులో మీరు కనీసం ఏ కొద్ది విజయం సాధించినా అది ఎక్కువే. పెద్ద విజయం కాదు కాని అతి చిన్న విజయం, అతి పాక్షిక విజయం. మీరు ఏది చేయాలని పరితపించారో, దానిని చేయరు. కాని ఆ తపన, ఆ కోరిక, ఆ ఉద్వేగం అన్నీ అలాగే ఉంటాయి. మీలో అవి సుడులు తిరుగుతూ ఉంటాయి. కాని బాహ్యంలో మీరు నిరోధిస్తారు. "నేను అది చేయకూడదు. నేను చలించను. నేను నా కాళ్ళు, చేతులు కట్టేసుకోవలసి వచ్చినా, నేనది చెయ్యను". ఇది ఒక పాక్షిక విజయం అయినప్పటికీ పెద్ద విజయం . ఎందుకంటే దానివల్ల మరోసారి మీరు ఇంతకంటే మరి కొంచెం ఎక్కువ విజయం సాధించగలరు. చెప్పేదేమిటంటే నీలో తీవ్ర ఉద్వేగాలన్నింటినీ ఆలాగే ఉంచుకొనే బదులు వాటిని కొంచెం నెమ్మదించేలా చెయ్యడానికి ప్రయత్నించాలి. మొదట్లో వాటిని నెమ్మదిగా శాంతపరచాలి. కష్టంతో ప్రయత్నించాలి. అవి చాలా కాలం ఉంటాయి, పునరావృతమౌతాయి. మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెడతాయి, విసిగిస్తాయి, మీలో గొప్ప చికాకు పుట్టిస్తాయి. ఇవన్నీ ఉంటాయి. కానీ అన్నిటినీ మీరు సమర్ధవంతంగా నిరోధించి "నేనేదీ చెయ్యను, ఎంత ఖర్చైనా సరే, ఒక రాయిలాగ నిలబడతాను" అన్నట్లయితే

అప్పుడవి కొద్ది కొద్దిగా పలచబడి పోతాయి. అప్పుడు మీరు రెండో వైఖరిని తెలుసుకో వడం మొదలిడుతారు. "నా చైతన్యం అటువంటి విషయాలకి అతీతంగా ఉండాలని అనుకుంటున్నాను. ఇప్పటికీ చాలా పోరాటాలు పొంచి వుంటాయి. కాని నా చైతన్యం వాటికి అతీతంగా నిలబడగలిగితే నెమ్మది నెమ్మదిగా అవి ఎప్పటికీ తలెత్తని సమయం ఒకటి వస్తుంది." మీరు పూర్తిగా స్వేచ్ఛ పొందినట్టు భావించగలిగే ఒకానొక తరుణం ఉంటుంది. కనీసం దాన్ని కనుగొనలేరు. అది అలా ఉండిపోతుంది. అలా జర గడానికి చాలా సమయం పట్టవచ్చు. లేదా అతి త్వరగా అయినా కావచ్చు. అది ఆ వ్యక్తి గుణగణాల శక్తి మీద ఆకాంక్ష యొక్క చిత్తశుద్ధి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. కాని ఏ కొంచెం చిత్తశుద్ధి గలవారికైనా, ఈ పద్ధతిలో తమకి తాము అంకితమై ప్రయత్నిస్తే విజయం సాధిస్తారు. అందుకు సమయం పడుతుంది. మొదటి విషయంలో వారు విజయం సాధిస్తారు. ప్రకటించకుండా వుండుటలో భూమ్మీద ఉన్న అన్ని శక్తులూ భావప్రకటన వైపే మొగ్గుతాయి. ఈ శక్తులన్నీ తమని తాము అభివ్యక్తం చేసుకోవాలనే లక్ష్యంతోనే వస్తాయి. కాని మీరు వాటిని ఆటంకపరచి అభివ్యక్తం కానివ్వకపోతే ఆ ఆటంకాలన్నీ తొలగించుకోడానికి ఒకానొక సమయంలో ప్రయత్నిస్తాయి. చివరికి అవి అలసిపోయి అభివ్యక్తం కానందున అవి వెనక్కు తగ్గి నిన్ను ప్రశాంతంగా ఉండనిస్తాయి.

అందుచేత మీరెప్పుడూ ఇలా అనొద్దు. "నేను మొట్టమొదట నా ఆలోచనల్ని పరిశుద్ధం చేసుకుంటాను, నా శరీరాన్ని పరిశుద్ధం చేసుకుంటాను. నా ప్రాణికాన్ని పరిశుద్ధం చేసుకుంటాను. ఆ తరువాత నా కార్యాచరణని పరిశుద్ధం చేసుకుంటాను."

అది సాధారణ పద్ధతి కాని అదెప్పటికీ ఫలించదు. అత్యంత క్రియాశీలమైన క్రమపద్ధతి, బయట నించి ప్రారంభించేది. "మొట్టమొదటి విషయం నేనది చెయ్యనే చెయ్యను. తరువాత అది చెయ్యాలని అసలు కోరుకోను. తరువాత అన్ని ప్రేరణలకి నేను తలుపులు మూసేస్తాను. నా దృష్టిలో వాటికి ఉనికి లేదు. ప్రస్తుతం అన్నిటికీ అతీతంగా ఉన్నాను నేను." ఇదే యదార్థమైన క్రమం, సమర్థవంతమైన క్రమం. మొదట చెయ్యకుండా ఉండటం తరువాత దేనిపై కోరిక లేకపోవడం. అటు పిమ్మట అది చైతన్యంలో నుంచి పూర్తిగా వెడలిపోతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

ప్రాణికము ఉద్ధరింపబడాలి గాని అణచివేయబడ కూడదు

"మన విధానంలోని వైఖరి 'నిగ్రహ' మనబడే బలవంతపు అణచివేత కాదు", నమ్మకం కుదరని ప్రాణికసత్తను బలవంతంగా ఒప్పించే మానసిక నిబంధనగాని, సిద్ధాంతంగాని కాదు. ఇది పరమసత్యం. అలాగని ప్రాణికాన్ని దాని ఇష్టారాజ్యంగా వ్యవహరించనీ యడం కూడ కాదు. పాటించవలసిన విధానం నిర్బంధకరమైనది కాకూడదు. అంతర్గత మార్పును కలిగించేదిగ వుండాలి. ఈ విధానంలో నిమ్నప్రాణికం ప్రాణిక కోర్కెల లక్ష్యాల నుండి విడివడిన ఉన్నత చైతన్యం ద్వారా వికసనమొంది పరివర్తన చెందు తుంది. అయితే యీ సాధనలో నిమ్నప్రాణిక కోర్కెల సంతృప్తికి తక్కువ ప్రాధాన్యత కలిగిన వైఖరి నవలంభించాలి, వాటిపై ఆధిపత్యం పొందాలి, అవి చేసే కోలాహలంలో పడి సతమతమవకుండా, ఆహారవిహారాది విషయాలలో మితిమీరకుండా సంయమం పాటించాలి. నిమ్నప్రాణికానికి కూడ దానికుండే ప్రయోజనం దాని కుంది. దానిని అణగద్రొక్క కూడదు, మార్చాలి. పూర్తిగా హస్తగతం చేసుకోవాలి. మన నియంత్రణలో నుంచుకొని సత్కార్య నిర్వహణకు వినియోగించాలి. అప్పుడే సంపూర్ణ సత్ప్రయోజనం సాధ్యపడుతుంది.

(SABCL 23:860; CWSA 35:474)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఓ ప్రభూ, నన్ను నా మనసు యొక్క భ్రాంతి నుండి కల్పనా జగతి నుండి విడిపించు. నా చేతనను పరమ చైతన్యంతో మమేకం కానీ, అదే నీ చైతన్యం గనుక.

శ్రీమాత

అంతర్గత వివేచన

వ్యక్తికి తన కదలికల మూలం గురించిన స్పష్టమైన అవగాహన అవసరం, ఎందుకనగా అస్తిత్వంలో వైరుధ్యభరితమైన నీచశక్తు లుంటాయి. అవి నిన్ను అటు నిటు నెట్టుచూ నీలో అలజడిని సృష్టిస్తాయి. నిన్ను నీవు జాగ్రత్తగ పరిశీలించుకుంటే, నీవు యే కొద్దిపాటి కలవరపరచే పనిచేసినా నిన్ను నీవు సమర్థించుకోగల ఓ కారణాన్ని నీ మనసు తక్షణమే అందిస్తుంది. మనసుకు ప్రతి విషయాన్ని సుందరంగా తీర్చిదిద్దే శక్తి వుంది. ఈ పరిస్థితుల్లో యెవరికైనా వారిని వారు తెలుసుకోవడం కష్టం. తెలుసు కోవాలంటే ఆ పనిని చిత్తశుద్ధితో చేయగలగాలి. అప్పుడే మానసికసత్త లోని చిన్న చిన్న లోపాలన్నీ స్పష్టంగా గ్రహించగలుగుతావు.

నీ మనసులో నీవు రోజంతా చేసిన చర్యలను, నీకు కలిగిన ప్రతిస్పందనలను నెమరేసుకుంటూ కూర్చుంటే నీవు ముందుకు సాగలేవు. ఈ సమీక్ష నిన్ను ముందుకు కొనిపోవాలంటే, నిన్ను నీవు న్యాయనిర్ణేతగా వ్యవహరించునట్లు చేయగలిగే వెలుగును, నీలో అత్యుత్తమమైన, తేజోవంతమైన, ఆదరణీయమైన అభివృద్ధిని, మనసారా ప్రేమించే లక్షణాన్ని ప్రతిబింబించే దేమున్నదో. దానిని వెదకాలి. దానిని ఒక లక్ష్యంగా నీ ముందు నిలుపుకొని ముందుగా నీ చర్యలను, అనుభూతులను, ఆలోచనలను తెరపై సినిమా చూసినట్లుగా గమనించి వాటన్నింటిని సమన్వయపరచుటకు ప్రయత్నించి, అవి ఒకదాని నొకటి అనుసరించుటలోగల కారణమేమిటో కనుగొనాలి. విషయాలను ప్రకటిస్తున్న నీ ముందున్న ఆ తెరను చూస్తే కొన్ని చిత్రాలు స్పష్టంగా, మసకబారనివిగ కనిపిస్తాయి. అందుకు విరుద్ధంగా కొన్ని చిత్రాలు, కాస్త మసకగ, మరికొన్ని పూర్తిగ మసకబారి నల్లగా, అసహ్యంగా కనిపిస్తాయి. ఈ పనిని చిత్తశుద్ధితో ఒక క్రీడలాగ చేసినట్లయితే, ఫలానా పరిస్థితుల్లో యీ విధంగా భావించి అలా చేయవలసి వచ్చింది అని గ్రహిస్తావు. నీ తెలివితేటలకు, నీ ఆత్మనిగ్రహానికి ప్రతీకగా లక్ష్యమొకటి నీ ముందుంది. నీవు చేపట్టిన చర్య నీ లక్ష్యాని కనుగుణంగా వుందా లేదా? ఉన్నట్లయితే అది తెరపై మసకబారినట్లు కనిపించదు. అది స్పష్టంగా వుంటుంది. దానిని గురించి విచారించ నవసరం లేదు. అనుగుణంగా లేకపోతే తెరపై మసకబారి నట్లుగా కనిపిస్తుంది. ఎందుకని మసకబారింది? ఆ చర్యలో సంకల్పానికి ఆత్మజ్ఞానానికి, ఆత్మనిగ్రహానికి వైరుధ్యమైనది ఏమున్నది? చాలా వరకు దానికి కారణం అచేతన

అని అర్థమౌతుంది. ఈ విషయాన్ని మనసులో అచేతనకు చెందిన విషయాల వరుసలో భద్రంగా దాచి, ఇకపై యేదైనా చేయబోయే ముందు చేతనతో నుండుటకు ప్రయత్నించాలనే ధృఢనిశ్చయానికి వస్తావు. తదితర విషయాల్లో ఒక అయోగ్యమైన, అల్పమైన, అజ్ఞానపరమైన అహంకారం నీ చర్యను, నీ ఆలోచనను వక్రీకరించుటకు కారణమని గమనిస్తావు. ఆ అహంకారాన్ని నీలోని వెలుగులో నిలిపి, నిన్ను నీవిలా ప్రశ్నించుకోవాలి, "నన్ను అలా చేయించడానికి, అలా ఆలోచించింప చేయడానికి, దానికేం హక్కుంది?" అందుకు అందే యేదో ఒక చిల్లర సమాధానాన్ని అంగీకరించడానికి బదులు నీ అంతరంగంలో వెతికితే యేదో ఒక మూల యిలా ఆలోచించి చెప్పేది కనిపిస్తుంది. "ఆహా, లేదు, దానిని తప్ప దేనినైనా అంగీకరిస్తాను" అని. అందుకు కారణం ఒక అల్ప స్వాతిశయమని, ఒక అహంకారపూరిత అనుభూతి అని మరెన్నో కారణాలున్నాయని తెలుసుకుంటావు. అప్పుడు నీ లక్ష్యం యొక్క వెలుగులో వీటిని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి యిలా ప్రశ్నించుకుంటావు, "ఈ కదలికను ఆదరించుట ఈ నా లక్ష్యసిద్ధికి, నా అన్వేషణకు అనుగుణమైనదా కాదా, ఈ సందేహాస్పద విషయం నివృత్తి అయ్యేంతవరకు దీనిని నా అంతర్గత వెలుగు ముందుంచుతాను". ఇక నాటకం సుఖాంతమైనట్లే. కాని రోజంతా గడిచిన నాటక మింకా ముగింపుకు రాలేదు. కారణం, ఆ వెలుగులో పరిష్కరింపబడాల్సిన ఘట్టాలు యింకా చాలా వున్నాయి గనుక. అయితే ఈ క్రీడను కొనసాగిస్తే — చిత్తశుద్ధితో చేసే యీ ప్రక్రియ ఒక క్రీడే అవుతుంది — ఓ ఆరు నెలల్లో నిన్ను నీవే గుర్తించలేవు, ఇలా అనుకుంటావు, "ఏమిటీ? నేనలా వున్నానా! అది అసాధ్యమే!"

నీవు ఐదేళ్ళ పసివాడివయినా, ఇరవై యేండ్ల పడుచువాడివయినా లేక అరవై యేండ్ల వృద్ధుడవైనా ప్రతి విషయాన్ని నీ అంతర్గత వెలుగులో పరిశీలించి నిన్ను నీవు పరివర్తన గావించుకోవచ్చు. ఏ అంశాలు నీ లక్ష్యానికి అనుగుణంగా నుండవో, అవి సాధారణంగా పూర్తిగా విసర్జనీయమైనవిగా నుండవు; కేవలం అవిఉచితమైన రీతీలో నుండకపోవుటయే అందుకు కారణమని గ్రహిస్తావు. నీ అనుభూతులు, ఆలోచనలు, ప్రేరణలు, వగైరా అంతర్గత వెలుగైన చైత్య కేంద్రం చుట్టూ క్రమబద్ధీకరించి నట్లయితే అంతర్గత అస్తవ్యస్థత అంతా ఒక తేజోమయస్థితిగా మారుతుంది.

ఒక ప్రాచీన ఋషి ప్రవచించింది:

"పాపమనేది లేనే లేదు — ఉన్నది సంయమన లోపం మాత్రమే"

"చెడు అనేది లేనే లేదు, కేవలం విషయాలు ఉచితరీతిలో నుండకపోవుటయే" *(CWM 4:38-40)*

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఉదాసీనమైన మరియు క్రియాశీలమైన జాగరూకత

మెలకువ కలిగి చిత్తశుద్ధితో వుండి తన్ను తాను కాచుకోవడమే జాగరూకత. ఎప్పుడూ హఠాత్పరిణామానికి లోను కాకూడదు. నీవు సాధన చేయాలని కోరుకుంటే నీ జీవితంలో ప్రతి క్షణం, నీ లక్ష్యం వైపు అడుగువేయడానికి, నిద్రలోకి జారుకోవడానికి లేక వెనుకకు మళ్ళి "ఇప్పుడే కాదు, తరువాత" అని నీకు నీవు చెప్పుకొని మార్గ మధ్యంలో చతికిలబడటానికి, దేనినైనా చేయడానికి నీకు అవకాశం వుంది.

జాగరూకత కలిగి వుండడమంటే, నిన్ను క్రిందికి దిగజార్చేదానిని ఎదిరించి నిలబడటమే కాదు, అన్నింటిని మించి, చురుకుగా అభివృద్ధి చెందటానికి ఒక బలహీనతను అధిగమించడానికి, ఒక ఆకర్షణను నిరోధించడానికి, కొత్తది ఏదైనా నేర్చుకొనే అవకాశం చేజార్చుకోకుండా వుండటానికి, దేనినైనా సరిదిద్దే అవకాశాన్ని పోగొట్టుకోకుండా వుండటానికి, దేనిపై నైనా ఆధిపత్యం సంపాదించటానికి, కలిగే అవకాశాలను పోగొట్టుకోకుండా వుండడం. జాగరూకతతో ఉండగలిగితే ఏళ్ళ తరబడి చేసే కర్మలను కొలది దినములలోనే నిర్వర్తించగలవు. నీవు జాగరూకతతో వున్నచో, జీవితంలో సంభవించే ప్రతి పరిస్థితిని, చేసే ప్రతి కర్మను, ప్రతి కదలికనూ, నీ లక్ష్యాన్ని చేరటానికి ఒక అవకాశంగా మార్చగలవు.

జాగరూకత రెండు రకాలు, క్రియాశీలము, ఉదాసీనము. ఒక పొరపాటు చేయబోతున్నా, నీవు తీసుకుంటున్న నిర్ణయం సరైనది కాకపోయినా, నీవు శక్తిహీనుడవౌతున్నా, లేక ఆకర్షణకు లోనౌతున్నా, నిన్ను హెచ్చరించే జాగరూకత ఒకటి, రెండవది క్రియాశీల జాగరూకత. అది అభివృద్ధి చెందడానికి అవకాశాన్ని వెతుకుతుంటుంది. ప్రతి పరిస్థితిని తొందరగా ఎదగటానికి ఉపయోగించే అవకాశాన్ని అన్వేషిస్తుంది. నిన్ను నీవు నిమ్నస్థాయికి దిగజారిపోకుండా నిరోధించుకొనుటకు త్వరితగతిని ఎదుగుటకు మధ్య వ్యత్యాసమున్నది.

అవి రెండూ నిశ్చయంగా అవసరమే మరి. జాగరూకత లేనివాడు, మృతిచెందిన వాడవుతాడు. అతడు తన ఉనికికి, జీవితానికి వున్న యదార్థ ప్రయోజనంతో సంబంధం కోల్పోయాడన్న మాట.

అందువలన, కాలం, పరిస్థితులు, జీవితం అన్నీ వృధాగా గడిచిపోతాయి. నీవు ఏమీ సమకూర్చుకోలేవు. నీ మత్తులో నుంచి మేల్కొనేసరికి, తప్పించుకొనుట సులభం కానటువంటి ఒక సొరంగంలో పడిపోయినట్లుగా వుంటుంది.

(CWM 3:202-03)

శ్రీమాత

అనువాదం: కవితా రెడ్డి

మనసును శుద్ధపరచుట — నాలుగు దశల క్రమం

సాధారణ మానవ జీవితం ప్రస్తుత ప్రపంచంలో మనసు చేతనే పాలించబడుతుంది. అందువలన మనసును నియంత్రించటం అతి ముఖ్యమైన విషయం. మనసును వికసింప చేయటానికి, నిగ్రహించటానికి మన మొక అంచెలవారీ క్రమశిక్షణను అనుసరించవలసి ఉంది. అందుకు నాలుగు అంచెలలో కొనసాగే ప్రక్రియను అనుసరించాలి.

ఈ నాలుగు దశలు వెనువెంట వస్తూ ఉంటాయి. ఇది ముగింపుకు వచ్చేసరికి ఏకకాలంలో సంభవించవచ్చు. మన ఆలోచనలను గమనించటం మొదటి దశ. ఆలోచనలపై నిఘా ఉంచటం రెండవది, మీ ఆలోచనలను అదుపు చేయగలగటం మూడవది. మీ ఆలోచనలపై ఆధిపత్యాన్ని కలిగి ఉండటం నాలుగవది.

*

మనో నైర్మల్యాన్ని సాధించటానికి పరంపరగా వచ్చే నాలుగు దశ లుంటాయని ముందుగానే చెప్పాను. శుద్ధమైన మనస్సు సహజంగానే తప్పు టాలోచనలను దరి చేరనివ్వదు. ఈ ఫలితాలను పొందటానికి అవసరమైన ఆలోచనలపై సంపూర్ణమైన ఆధిపత్యం అనేది నేను చెప్పిన నాలుగు దశలలో చిట్టచివరి సిద్ధి. మొదటిది మీ మనసును గమనించటం.

మీ ఆలోచనలను పరిశీలించటాన్ని అంత తేలికైన విషయంగా భావించవద్దు. అందు నిమిత్తం ముందుగా మిమ్మల్ని మీరు ఆలోచనల నుండి వేరు చేసుకోవాలి.

సాధారణంగా సామాన్య వ్యక్తి తన ఆలోచనల నుండి తనను వేరుగా గుర్తించడు. అతడు ఆలోచిస్తున్నాడనే విషయమే అతనికి తెలియదు. అలవాటు ప్రకారం ఆలోచిస్తూ ఉంటాడంతే. అకస్మాత్తుగా అతన్ని నువ్వేం ఆలోచిస్తున్నావని అడిగితే దాని గురించి అతని కేమీ తెలియదు. నూటికి తొంభై అయిదు శాతం అతని సమాధానం 'నాకు తెలియదు' అనే వస్తుంది. వ్యక్తి చేతనతో ఆలోచనా స్రవంతి పూర్తిగా మమేకమై ఉంటుంది.

ఆలోచలను గమనించటానికి మొదటిగా చేయవలసినది ఒక అడుగు వెనకకు వేసి వాటి వైపు దృష్టి సారించాలి. మీ చైతన్యపు కదలికను ఆలోచనా కదలికను ఒక దానిని మరొకటిగా పొరబడకుండా మిమ్మల్ని మీరు ఆలోచనల నుండి వేరు చేసుకోవాలి. ఇలా మీ ఆలోచనలని మీరు గమనించాలి అన్నప్పుడు అది చాలా సరళమైన విషయమని మీరు నమ్మకండి. అది మొదటి మెట్టు మాత్రమే.

*

"అతను నన్ను అవమానించాడు. అతను నన్ను కొట్టాడు. అతడు నన్ను అగౌరవ పరిచాడు, అతడు నన్ను దోచుకున్నాడు". యిలాంటి ఆలోచనలను పెంచి పోషించే వారు వాళ్ళ ద్వేషాన్నెప్పుడూ శమింప చేసుకోలేరు.

ధమ్మపదం ముందుగా ఏమని చెప్పుతుందంటే చెడు ఆలోచనలు దుఃఖాన్ని కలిగిస్తాయి, మంచి ఆలోచనలు ఆనందాన్ని కలిగిస్తాయి అని. ఇపుడు ఎటువంటి ఆలోచనలు దుష్టమైనవో సోదాహరణంగా చెప్పి మన దుఃఖాన్ని ఎలా నివారించాలో వివరిస్తుంది మొదటి ఉదాహరణ. నేను దానినే తిరిగి చెపుతున్నాను. 'అతడు నన్ను అనమానించాడు, నన్ను కొట్టాడు. నన్ను అగౌరవ పరచాడు, నన్ను దోచు కున్నాడు'. దీనికి మరొకటి కూడా జత చేస్తుంది 'ఇటు వంటి ఆలోచనలను పోషించేవారు తమ ద్వేషాన్ని ఎప్పటికీ శమింప చేసుకోలేరు' అని.

మనం మన మానసిక క్రమశిక్షణను మానసిక వికాసం యొక్క నాలుగు దశల క్రమంపై ఆధారపడి ప్రారంభించాం. ఈ శిక్షణలో నాలుగు వరుస క్రమంలో వచ్చే దశలున్నాయని విశదీకరించినది మీరు జ్ఞాపకం ఉంచుకున్నారని భావిస్తున్నాను. అవి గమనించటం, నిఘా ఉంచటం, నియంత్రించటం, ఆధిపత్యం. చివరి పాఠంలో మనలను మన ఆలోచనల నుండి వేరు చేసుకొని ఒక శ్రద్ధగల ప్రేక్షకుడిలా గమనించ గలగాలని నేర్చుకున్నారని ఆశిస్తున్నాను.

ఈ రోజు మనం ఆలోచనలపై నిఘా ఉంచటమెలాగో నేర్చుకుందాం. ముందుగా వాటిని చూడాలి. తరువాత వాటిని కాపలా కాయాలి. ఒక వివేకవంతుడైన న్యాయ మూర్తిలా వాటిని చూడటం నేర్చుకోండి. అందు వలన ఏది మంచో, ఏది చెడో, ఏవి ఉపయోగకరమైన ఆలోచనలో, ఏవి అపాయకరమైనవో, ఏవి నిర్మాణాత్మకమయి విజయం వైపు నడిపే ఆలోచనలో, ఏది ఓటమిని కలిగించి వెనుకకు మరల్చే ఆలోచనలో తెలుసుకోవాలి. ఈ వివేచనా శక్తిని మన మిపుడు పెంపొందించుకోవాలి. ధమ్మపథం మనకు ఉదాహరణల నిస్తుంది. మనం స్వయంగా ఆలోచనలను ఏవి మంచివి ఏవి చెడ్డవీ అనేవి గుర్తించటం నేర్చుకోవాలి, నేను చెప్పినట్లు అందుకు మీకు ఆలోచనలను పరిశీలించటం తెలియాలి, ఒక వివేకవంతమయిన న్యాయమూర్తిలా, అంటే సాధ్యమయి నంత నిష్పక్షపాతంగా. అది అత్యంత అవశ్యకమైన స్థితి.

*

'అతను నన్ను అవమానించాడు. అతడు నన్ను కొట్టాడు. అతను నన్ను అగౌరవపరి చాడు, అతడు నన్ను దోచుకున్నాడు' యిటువంటి ఆలోచనలను పోషించనివారు ద్వేషాన్ని వర్ధిల్లనీయరు.

ఇది మొన్న మనం చదివినదానికి ప్రతిరూపం. ఇది కేవలం ద్వేషపూరితమయిన ఆలోచనలకు సంబంధించినదని గ్రహించండి. ఎందుకనగా అసూయ, ద్వేషాలు, మానవుల దుఃఖానికి చాలా విస్తృతమైన కారణాలు.

కానీ ఈ ద్వేషాన్ని తప్పించుకొనుట యెలా? విశాలమైన, ఉదారమైన హృదయం కచ్చితంగా ఉత్తమమైన మార్గం. కానీ అది అందరికీ అందుబాటులో ఉండదు. మన ఆలోచనలను నియంత్రించుకో గలగటం మరింత సార్వజనీనమైన ప్రయోజనాన్ని కలిగి ఉండవచ్చు.

ఆలోచనలను అదుపు చేసుకోవటం మానసిక క్రమశిక్షణయొక్క మూడవ మెట్టు. మన చేతనలోని వివేకవంతమయిన న్యాయమూర్తి ఏవి ఉపయుక్తమయినవో, ఏవి అపాయకరమైన ఆలోచనలో గుర్తించినపుడు మనలోని అంతరంగ రక్షకుడు కేవలం అంగీకార యోగ్యమైన ఆలోచనలను మాత్రమే అనుమతిస్తాడు. అవాంఛనీయ అంశాలను అనుమతించడు.

ఆజ్ఞాపూర్వకంగా ఈ రక్షకుడు ప్రతి చెడుతలంపును సాధ్యమయినంత వెనుకకు త్రోసివేస్తాడు.

ఈ అనుమతి, తిరస్కారాల కదలికలనే మనం ఆలోచనా నియంత్రణ అని పిలుస్తాం.

(CWM 3:183-86)

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

మనసులో శాంతిని ఎలా నిలపాలి?

ప్రశ్న: తల్లీ, "తన చేతనను ఉన్నతస్థితి యందుంచుట" అనగా ఉన్నతమైన ఆలోచనలు కలిగి వుండటానికి చేసే ప్రయత్నం అని అర్థమా?

సమా: దీనిని ఒక వాస్తవము అనేకన్న పర్యవసానము అనుట సముచితము. చేతనను ఉన్నతస్థాయి యందు నిలిపినపుడు, అది ఒక వడపోసే పరికరంగా పనిచేసి ఉన్నత భావములను మాత్రమే అంగీకరిస్తుంది. మరి అది ఒక పర్యవసానమే గాని వాస్తవం కాదు. చేతనను ఉన్నతస్థాయి యందుంచుట అనగా అస్తిత్వపు నిమ్నస్థితిగతుల కన్నా మెరుగైన స్థాయిలో పైన నిలబెట్టుట. వెలుగునందు, శాంతమునందు, ఉన్నత విజ్ఞానము నందు, సామరస్యత నందు చేతనను ఉంచుట అది, అనగా తన చేతనను తన అస్తిత్వమందు అవకాశమున్నంత మేరకు ఒక ఉన్నత స్థాయి యందుంచుట. అట్టి స్థాయి యందు చేతనను నిలిపి వుంచినట్లయితే, సహజంగానే దాని కందే ఆలోచనలన్నీ ఉన్నత స్థాయికి చెందినవే అవుతాయి. ఆలోచన చేతన యొక్క ధర్మాల్లో ఒకటి. అది చేతనయొక్క మూలద్రవ్యము కాదు. ఆలోచనలు లేని చేతనా స్థితి ఒకటున్నది, అంతకన్నా మరింత ఉన్నతమైన చేతనాస్థితి కూడా మరొకటున్నది. దాని యందు అసలు ఆలోచనలే ఉండవు. మాటల్లోను, ఆలోచనల్లోను వ్యక్తపడని ఒక పరిపూర్ణ విషయ పరిజ్ఞానాన్ని ఆ చేతన పొంది ఉండగలదు.

ప్రశ్న:"ఆలోచన కేవలం ఒక రకమైన క్రియాశీలత. పైనుండి దిగివచ్చినపుడే శాంతిని మరింత సులభంగా స్థాపించవచ్చును" ఇక్కడ పైనుండి అంటే ఏమిటి?

సమా: చేతన యొక్క ఉన్నత సీమల నుండి అని అర్థము. చేతన యొక్క ఉన్నత

సీమలకు నీవు ఉన్మీలుడవై వుండి, శక్తిపై నుండి దిగివచ్చిందంటే అతి సహజంగా అది అధోలోక సీమలలో ఒక శాంతిని స్థాపిస్తుంది. ఎందుచేతనంటే, అవి ఈ దిగివచ్చే ఉన్నతశక్తి వల్లనే సాధించబడతాయి. ఇది మనస్సు యొక్క ఉన్నత సీమల నుండో లేక ఆ పైనుండో, లేదా అతిమనస్సు నుండైనా దిగివస్తుంది. అంచేత యీ శక్తి మరియు చేతన దిగివచ్చి, అధోభూమిక యొక్క చేతన యందు ప్రవేశించినపుడు, ఈ చేతన సహజంగానే శాంతపడుతుంది. ఎలాగుంటుందంటే అది తనను పరివర్తించే ఉన్నత వెలుగు యొక్క ముంపునకు ఆక్రమణకు లోనైనట్లుంటుంది.

నిజానికి, ఎవ్వరి మనస్సులోనైనా స్థిరమైన శాంతిని స్థాపించుట కిదొక్కటే మార్గము. ఇది ఊర్ధ్వసీమలకు వ్యక్తి ఉన్మీలుడగుటకు, మరియు, ఉన్నత చేతన, శక్తి, వెలుగు, నిరంతరం అధోమనస్సులోకి దిగి ప్రవేశించి దానిని వశపరచుకొనుటకై ఉద్దేశింపబడినది. ఇది జరిగినప్పుడు అధోమనస్సు ఎల్లప్పుడూ ప్రశాంతంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉండగలదు, ఎందువల్లననగా, ఆ దిశగా యిదొక్కటి మాత్రమే పనిచేసి వ్యక్తియందు పూర్తిగా వ్యాపిస్తుంది. ఊర్ధ్వభూమికల నుండి దిగివచ్చి మనస్సున చొచ్చుకొనిపోయే ఈ శక్తితో మనస్సు చురుకుగా లేనపుడు సైతం వ్యక్తి పనిచేయగలడు, మాట్లాడగలడు, యింకా వ్రాయగలడు. ఆ తరుణంలో మనస్సు ఒక పనికి రాని పనిముట్టుగా తయారవుతుంది. వాస్తవానికి శాంతిని స్థాపించుట కిదొక్కటే మార్గము. ఒక్కసారి ఈ క్రియ జరిగితే శాంతి స్థిరపడిపోయినట్లే; మనస్సు ఆ పైన చలించదు. ఆ శక్తి మనస్సులో వ్యక్తమైనప్పుడు దాని ప్రేరణతో మాత్రమే మనస్సు పనిచేస్తుంది. అది ఒక నిశ్శబ్ద ప్రశాంత క్షేత్రస్థితిని పోలి వుంటుంది. ఆ శక్తి వచ్చినప్పుడు ప్రకృతిశక్తుల యందు కదలికలను కలిగించి వాటిని వినియోగపరుస్తుంది. మనస్సు ఎటువంటి ఆందోళనా కలుగనీయకుండా దాని ద్వారా వ్యక్తపడుతుంది. అది మాత్రం ఎంతో ప్రశాంతంగా నుంటుంది.

ప్రశ్న: మధుమయా మాతా! చేతన యందున్న అస్పష్ట విషయాలను ఏ విధంగా తొలగించగలం?[1]

సమా: ఆకాంక్షతో నిమ్నస్వభావ ప్రేరణలను తిరస్కరించుటతో ఉన్నతశక్తిని ఆహ్వానించుటతో — వాటిని తొలగించవచ్చును. నీవు కొన్ని మానసిక చలనాలను ఆమోదించకపోతే, వ్యక్తపడవని తెలుసుకుంటే సహజంగానే అవి శక్తిహీనమై తప్పుకుంటాయి. నీవు క్షుద్ర విషయాసక్తిని ప్రదర్శించకపోతే అది మెల్ల మెల్లగా అదృశ్యమవుతుంది.

చేతననుండి అటువంటి నిమ్నస్థాయికి చెందిన విషయాలే ఖాళీ అవుతాయి. మనసా, వాచా, కర్మలందు వాటికి ఎలాంటి ఆదరణ చూపక వాటిని తిరస్కరించాలి. ప్రేరణ, ఆలోచనలు, ఆవేశములు వచ్చినపుడు వాటిని వ్యక్తపరచక ప్రక్కకు నెట్టివేసి, ఒక అంతర్గత ఆకాంక్షతో చలించక నిలబడితే, క్రమేణా అవి వాటి శక్తిని కోల్పోయి రావటం మానేస్తాయి. దానితో చేతన నిర్మలమై నీచమైన కదలికలు లేకుండా ఖాళీ అవుతుంది.

ఉదాహరణకు అనవసరపు టాలోచనలు ప్రవేశించాయనుకో, నీవు వాటని ఆసక్తిగా చూచినా, వాటి కదలికలను పట్టించుకొనుటకు ఉత్సాహం చూపినా అవి రావటం ఎప్పటికీ మానవు. నీకు గనుక అవాంఛనీయ సంవేదనలు, అనుభూతులు ఉన్నా అంతే అవుతుంది. వాటి వైపు దృష్టి మళ్ళించినా, నీ మనస్సును వాటిపై నిలిపినా, సరదాకు వాటిని తట్టి చూచినా అవి రావటం మానవు. వాటిని ససేమిరా రావద్దు, ఛీ, పో. అంటేనే కొంత సమయం తరువాత ఆగుతాయి. నీకు చాలా ఓర్మి, పట్టు దల ఉండాలి.

నీవు గొప్ప ఆకాంక్షతో, ఒక ఉన్నత శక్తితోనైనా పైనుండి దిగివచ్చే వెలుగుతో నైనాలేక చైత్యపురుషుని ప్రభావంతోనైనా సంపర్కమేర్పరుచుకొని ఈ నిమ్నకదలికలను దానికి సంధానపరచగలగితే, అవి సహజంగానే తొందరగా ఆగిపోతాయి, కాని నీవు నీ ఆకాంక్షతో వాటిని రాబట్టుటకు పూర్వమే నీ ఓర్మి పట్టుదలతోనే వాటిని తిర స్కరించుట ద్వారా ఆ కదలికలను కట్టడి చేయగలవు. నీకు యిష్టము లేని ఆలోచనలు వచ్చినట్లయితే, వాటిపై ఎటువంటి దృష్టిని నిలువక, వాటిని తుడిచివేస్తే, అవి కొంతకాలము తరువాత రానే రావు. కాని దీనిని నీవు పట్టుదలతో శ్రద్ధగా చేయాలి.

(CWM 6:328-30)

శ్రీమాత

అనువాదం డా. దామెర్ల వెంకటేశ్వరరావు

[1]"నిశ్చలతను నిలుపుకో. అది కొంత తడవు నిరర్థకమైనదిగా వున్నా ఫరవాలేదు. పట్టించుకోకు. ఖాళీ చేయవలసిన పనికిరాని చెత్తాచెదారముతో నింపబడిన భాండమువలె ఉంటుంది, చేతన, అది మరల వాస్తవమైన, నూతనమైన, సరైన స్వచ్ఛమైన విషయాలతో నింపబడేటంత వరకు కొద్దిసేపైనా దానిని ఖాళీగానే ఉంచాలి."

(SABCL 23:640)

శ్రీఅరవిందులు

హృదయాన్ని శుద్ధిపరచుట

నీవు ప్రయత్నిస్తున్న హృదయ పరిశుద్ధతలో అసాధ్యమేమీ లేదు. హృదయం యెప్పుడైతే శుద్దపరచబడిందో అంతకు పూర్వం అసాధ్యమనిపించిన విషయాలన్నీ, యిప్పుడు ఆచరించలేమని నీకనిపిస్తున్న అంతరంగ సమర్పణతో పాటు, సుసాధ్య మౌతాయి.

వినమ్రత, ఓర్పు హృదయంలో గాఢంగా నాటుకున్నప్పుడు యితర విషయాలు విశ్వాసం లాంటివి, అటు పిమ్మట అతిసహజంగా అనుసరిస్తాయనేది అనుభవైకవేద్యం. వీటి వరప్రసాదమైన చైత్యపురుష వెలుగు, సంతోషం ఒక్కసారి స్థిరపడినట్లయితే ఆ స్థితిని యితర శక్తులు ఆవరించుట అంత సులభం కాదు, నిర్మూలించుట అసలు సాధ్యపడనే పడదు. ఇది సర్వసాధారణంగా కలిగే అనుభవం.

పరిశుద్ధపరచటం, పవిత్రీకరించటం — రెండూ సాధనకు కావలసిన అతి ముఖ్య అవసరాలు. శుద్ధపరచటానికి పూర్వమే అనుభవాలు సిద్ధించినవారికి అపాయాలకు లోనయ్యే అవకాశం మెండుగా వుంటుంది. వారి మార్గం సుగమం కావాలంటే ముందుగా హృదయాన్ని శుద్ధిపరచటం చాలా మంచిది. ఆ కారణంగానే స్వభావంలో చైత్యపురుష మార్పు జరగాలని నా సిఫార్సు, దాని అర్థం, హృదయశుద్ధి జరగాలని: హృదయం పూర్తిగా భగవంతుని వైపు మళ్ళించాలి అని: మనసును, ప్రాణికాన్ని అంతస్సత్తా, అనగా అంతరాత్మ నియంత్రణకు లోబరచాలి అని. సర్వకాల సర్వావస్థల యందు అంతరాత్మను యెదురుగా నిలుపుకున్నప్పుడే, యెవరికైనా చేయవలసిందేమిటో, వర్జించవలసిందేమిటో, ఆలోచనాసరళిలో, అనుభూతిలో, ఆచరణలో తప్పుడు విషయాలేమిటో, యదార్థమైన విషయాలేమిటో తెలుసుకునేందుకు అంతరంగం నుండి సరైన మార్గదర్శనం లభిస్తుంది. అయితే, చైతన్యం ఎంత మేరకు శుద్ధి చెందుతుందో, అంతమేరకే అంతరంగ సూచన వెలువడుతుంది.

సూక్ష్మపద్ధతులంటే నా అర్థం, అవి మానసిక పద్ధతులని, యాంత్రికమైన ప్రక్రియలు కావని — ఉదాహరణకు, హృదయంలో ఏకాగ్రత,ఆత్మసమర్పణ, స్వయంశుద్ధి, అంతర్గత విధానాల ద్వారా చైతన్య మార్పిడి లాంటివి. దీని భావన బహిర్ముఖమైన మార్పుండదని కాదు. బహిర్ముఖమైన మార్పు కూడ అవసరమే కాని అది అంతర్ముఖ మార్పులో భాగంగా నుండాలి. అంతరంగంలో కల్మషంగాని, కాపట్యంగాని, వున్నట్ల

యితే, బహిర్ముఖ మార్పు సార్థకం కాదు. కాని నిజాయితీగల అంతర్ముఖ కర్మాచరణ జరుగుతుంటే బహిర్ముఖ మార్పు దానికి చేదోడై ప్రక్రియను వేగవంతం గావిస్తుంది. హృదయ పరిశుద్ధతకు స్వచ్ఛమైన సద్భావన అతి ముఖ్యం. ఆత్మవంచన కూడదు, దైవంతోగాని, స్వయంగాగాని, గురువుతోగాని దాపరికం కూడదు, తన క్రియాకలాపాల పట్ల సరైన వైఖరి, అవి తిన్నగా సాగాలనే స్థిరసంకల్పం వుండాలి. దైవాన్వేషణ జీవిత పరమావధిగా చేయుటకు సిద్ధపడి వుండాలి: అందుకు సమయం పట్టినా ఫర వాలేదు. హృదయాన్ని పరిశుద్ధపరచటం ఒక చక్కని గణనీయమైన సిద్ధి. ఆ ప్రయత్నంలో యెవరైనా తమలో మార్పు చెందవలసిన విషయాలున్నాయని తెలుసుకుంటే అధైర్యపడి నిరాశ చెందడంలో ఉపయోగం లేదు. దృఢమైన సంకల్పం, యదార్థమైన వైఖరి గనుక వున్నట్లయితే, అంతరంగంలో అంతర్దృష్టి ప్రారంభమౌతుంది. సూచనలు అందుట ప్రారంభమై సుస్పష్టంగా, సంక్షిప్తంగా అపార్థానికి చోటివ్వకుండా వికసిస్తాయి. దానితోపాటు వాటిని అనుసరించగలిగే శక్తి కూడ నీలో పెరుగుతుంది. అప్పుడు నీ గురించి నీవు సంతృప్తి చెందేందుకు ముందుగానే, దైవం నీ పట్ల సంతృప్తి చెంది, మానవాళి యే మహోన్నత పరిణామాన్ని ఆకాంక్షిస్తున్నదో అది పరిపక్వత నొందకుండా తనను తన అనుయాయులను హానిపరచకుండా దైవం తాను వేసిన రక్షణ తెరను తొలగించుట ప్రారంభిస్తాడు.

(SABCL 23: 902-04)

శ్రీఅరవిందులు

అందుగులపాటి కైలాసపతి

పరిశుద్ధత, ఏకాగ్రత — రెండూ కావాలి

దైవసత్యాన్ని మనలో చక్కగా ప్రతిబింబించేటట్లు చేసుకోవడమే మానసికసత్త పరిశుద్ధత లోని ఉద్దేశము. ప్రతిబంధకమేమీ లేకుండా స్వచ్ఛమైన పాత్రగా, నేర్పరితనంతో ఉంటే దానిలో దైవత్వాన్నీ, దివ్యప్రభనూ నింపవచ్చు. అప్పుడు దివ్యప్రకృతి అందు ఆవహించి, దాన్ని చక్కగా మలుచుకొని దివ్యకార్యాలకై ఉపయోగించగలదు. ఇప్పటిదాకా మానసిక సత్త తన మనోమయ, దైహిక దృష్టిలో ప్రపంచంలో రేగుతున్న గందరగోళాన్ని మాత్రమే ప్రతిబింబిస్తోంది. ఆ కారణంగా అది అయోమయ నిమ్న ప్రకృతి అస్తవ్యస్తతకు ఒక మార్గంగా అయింది. పైగా అదంతా ప్రతిబంధకాలతో, కల్మషాలతో కూడి దైవత్వం పనిచేయడానికి వీలులేని పరిస్థితిలో ఉంది. దానితో మన సత్త అంతా పూర్తిగా అపరిపూర్ణతతో, వైకల్యంతో ఉన్నత ప్రభావాలకు లొంగ కుండా మొండిగా ఉండి తెలివితక్కువ, నీచప్రయోజనాలకు ఉపయోగపడుతోంది. అంతే కాకుండా అది ప్రపంచాన్ని కూడా తారుమారుగా ప్రతిబింబిస్తుంది; ఇక దైవాన్ని ప్రతిబింబించే సామర్థ్యం దానికి లేనే లేదు.

ఏకాగ్రత చాలా అవసరము. ప్రథమంగా ఇంద్రియాలు ఆడించినట్లుగా ఆడుతూ, శాఖోపశాఖలుగా ఉండే కోరికల కనుగుణంగా పలు దిక్కుల్లో పోయే ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని అనుసరించి వెళ్ళే చంచల స్వభావంగల మనస్సునూ, సంకల్పాన్నీ, ఇంకా దీనికి ప్రతిస్పందించే బాహ్యమనసునూ ఒక దిశలో నడిపించాలంటే ఏకాగ్రత కావాలి. సంకల్పాన్ని, ఆలోచనా సరళిని అన్నింటికి ఆధారంగా నుండే శాశ్వతమైన, వాస్తవమైనదానిపై స్థిరంగా నిలపాలి. ఇందుకు తీవ్రమైన ప్రయత్నంతో పాటు, ఏకోన్ముఖంగా సాగే ఏకాగ్రత అవసరం. ఆ తర్వాత మనకీ సత్యానికీ మధ్యన సాధారణ మనస్తత్వం వల్ల ఏర్పడిన తెరను తొలగించటానికి ఏకాగ్రత అవసరము. బాహ్యజ్ఞానం సాధారణమైన దృష్టితో గ్రహించవచ్చు, కానీ అంతర్గతంగా గుప్తమై యున్న మహోన్నత సత్యాన్ని గ్రహించాలంటే ఏకాగ్రచిత్తమైన మనస్సుతోనూ ఏకాగ్రమైన సంకల్పంతోనూ మాత్రమే సిద్ధిస్తుంది. అంతే కాక అలా సిద్ధించినదాన్ని వదలకుండా నిరంతరం సురక్షితంగా దానితో ఐక్యమైపోవాలి. ఎందుకంటే ఒక విష యాన్ని సంపూర్ణంగా తెలుసుకొని నీ స్వంతం చేసుకోవాలంటే తాదాత్మ్యం ఒక్కటే మార్గము. వాస్తవం కోసం పూర్తి ఏకాగ్రతతో అనుచానమైన శుద్ధచింతన ద్వారా

పొందగలిగిన గొప్ప ఫలితమే అది. సహజసిద్ధంగా పునర్వికాసంలేని అజ్ఞాన మనస్తత్వం ఉన్నప్పుడు మనకీ దైవానికీ మధ్యన ఉండే వేర్పాటునూ, తెరనూ ఛేదించాలంటే అనుసరించవలసిన విధానం ఇదే.

(శిష్యులకు వ్రాసిన ఉత్తరాలకు జవాబుల నుండి సేకరణ)

అన్నిటి కంటే ముందర స్వచ్ఛత ఉండాలనే రాజయోగుల వాదన సరైనదే. నేను చెప్పేది కూడా అదే, యోగసమన్వయంలో ఏకాగ్రతతోపాటు స్వచ్ఛతను కూడా ముందుగా చేర్చాను. ఇది చేయనప్పుడు ఏ అనుభవాలు కానీ సిద్ధులుగానీ గమ్యానికి చేర్చలేవు అనే సంగతి నిన్ను నీవు పరిశీలించుకుంటే బాగా తెలుస్తుంది. అవన్నీ (అనుభవాలు వగైరా) ఏ నిమిషాన్నైనా సమసిపోవచ్చు — నీ ప్రాణికం అపరిశుద్ధంగా అహంభావముతో నిండిపోయి ఉన్నప్పుడు.

*

సాధనలో మానసిక, నైతిక నియంత్రణ కాకుండా ఆధ్యాత్మికమైన ఆధిపత్యం ఉండాలి. మానసికమైన నియంత్రణ అసమగ్రము, అది నియంత్రిస్తుంది కానీ స్వేచ్ఛ నివ్వదు. చైత్యకము, ఆధ్యాత్మికము మాత్రమే విముక్తిని ప్రసాదించగలవు. సాధారణ జీవితానికి, ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి మధ్య నున్న ముఖ్యమైన తేడా ఇది.

*

చైత్యాంశ తనలో బలపడినప్పుడే ఎవరైనా గూడా పైనున్న తన కేంద్రస్థ పురుషునితో చైతన్యవంతమైన సంబంధం ఏర్పరుచుకోగలరు. అది జరిగి కేంద్రస్థ పురుషుడు స్వభావంలోని వివిధ వైఖరులను వ్యవస్థీకరించటానికీ, నియంత్రించటానికీ తన చైతన్యానికి ఇచ్చను ప్రయోగించినప్పుడు మాత్రమే నిజమైన ఆధ్యాత్మిక సంనియమేంద్రత ఏర్పడుతుంది. అది మొదట చెప్పిన అసమగ్ర మానసిక, నైతిక నియంత్రణకు పూర్తి వ్యతిరేకము.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదము: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

సాధనలో సాధారణ మార్గం

మనస్సును ప్రశాంతమయం చేసి, ఆధ్యాత్మిక అనుభవం కలగాలంటే మానవప్రకృతిని పవిత్రం చేసి సన్నద్ధం చేయాలి. దీనికి కొన్నిసార్లు చాలా సంవత్సరాలు పట్టుతుంది. సక్రమ వైఖరితో చేసే పని దానికి అత్యంత సులభమైన మార్గం. అంటే కోరిక, అహం లేకుండా పనిచేయడం, అన్ని కోరికల డిమాండ్ , అహం కదలికల్ని త్రోసిపుచ్చడం ముఖ్యం. జగన్మాతకు నివేదనగా పనిచేయాలి. ఆమెను స్మరిస్తూ, ఆమె శక్తిని వ్యక్తం చేయాలని ప్రార్థించాలి. అంతర్గత నిశ్శబ్దంలోనే కాకుండా, చర్యలో కూడా ఆమె సాన్నిధ్యం, ఆమె కర్తృత్వాన్ని గుర్తించాలి.

*

రెండు సంభావ్యతలు ఉన్నాయి. వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ద్వారా పవిత్రీకరణ. దీనికి చాలా కాలం పడుతుంది. ఇది ఒకటి. రెండవది భగవంతుని కారుణ్యం ప్రత్యక్షంగా పనిచేయడం. తన చర్యలో ఇది సాధారణంగా వేగవంతంగా పనిచేస్తుంది. భగవంతుని కృప కోసం సంపూర్ణ సమర్పణ కావాలి. ఆత్మసమర్పణ అవసరం. పరమ ప్రశాంత మైన మనస్సు అవసరం. భగవంతుని శక్తి పనిచేయడానికి అవకాశం ఇవ్వాలి. ప్రతి సోపానం వద్ద భగవంతుని శక్తిని బలపరుస్తూ దానికే అంటిపెట్టుకోవాలి. మనస్సు మాత్రం నిలకడగా, శాంతంగా ఉండాలి.

*

సాధన సాగిపోవడానికి కొంత పవిత్రీకరణ తప్పనిసరి. మరింత సంపూర్ణమైన పవి త్రీకరణ మరీ మంచిది. ఆత్మసిద్ధులు రావడం ప్రారంభమైనప్పుడు అవి పెద్ద కష్టం లేకుండా కొనసాగుతాయి. ఎటువంటి పతనం, వైఫల్యం ఉండవు. పవిత్రీకరణ తొలి అవసరమే. అంతర్గత అనుభవం ప్రారంభం కావడానికి ముందు కొన్నింటిని పరిత్యజించవలసి వుంటుంది. కాని ముఖ్యమైన అవసరం ఏమిటంటే చైతన్యాన్ని సన్నద్ధం చేయాలి. అప్పుడు ఉన్నతశక్తి మరింత స్వేచ్ఛగా ప్రతిస్పందించడం జరుగుతుంది.

ఈ సన్నద్ధం చేసే కార్యక్రమంలో చాలా ఉద్వేగాలు అవసరం అవుతాయి. అవి కవిత, సంగీతం. ఇవి సహాయపడతాయి. దానికి శ్రవణం, మననంగా పనిచేస్తాయి.

ప్రజ్వరిల్లిన భావలహరి తీవ్రతరంగా ఉన్నప్పటికీ అది సహజమైన 'నిది ధ్యాసన' మవుతుంది.

చైత్యపురుష సంసిద్ధత, మానస, ప్రాణిక అహానికి చెందిన మొరటు రూపాలు తొలగించడం, మనోహృదయాలను గురువుకు సమర్పించడం, ఇంకా చాలా విషయాలు ఎంతగానో సహాయపడతాయి. ద్వంద్వాల నుండి, అహం నుండి పూర్తి స్వేచ్ఛ పొందడం, పరిపూర్ణత్వం అనివార్యమైన ప్రాథమిక సూత్రం కాదు. ఆధ్యాత్మిక ప్రతిస్పందనలు, స్వీకారం సంభవం చేసే సన్నద్ధత, అంతస్సత్తా దృఢత్వం అది.

*

నిమ్నప్రకృతి గూర్చి, దాని ప్రతిబంధనాలు గూర్చి పదే పదే ఆలోచించడం పొరపాటు. ఇది సాధనలో నిష్క్రియాత్మక కోణం — వాటిని గమనించి పవిత్రం చేయాలి. అవి చాలా ముఖ్యమైనవని వాటిని గూర్చి ఆలోచించడం సహాయకారి కాదు. అధిరోహణ అనుభవంలోని క్రియాత్మక పార్శ్వం మరింత ముఖ్యమైనది. క్రియాత్మక అనుభవాన్ని అధిరోహింపచేయకుండా, నిమ్నప్రకృతిని పూర్తిగా పవిత్రం చేయాలని నిరీక్షిస్తుంటే సాధకుడు ఎప్పటికీ నిరిక్షీస్తూనే వుండాలి. నిమ్నప్రకృతిని పవిత్రీకరించిన కొలదీ, ఉన్నత ప్రకృతి అధిరోహణం తేలిక కావడం నిజమే. ఉన్నత ప్రకృతి మరింత అధిరోహించినప్పుడు, నిమ్మప్రకృతి మరింత పవిత్రం అవుతుందనడం మరింత నిజం.

సంపూర్ణ పవిత్రీకరణకాని, శాశ్వత, పరిపూర్ణ అధిరోహణకాని ఒకేసారి సంభవించవు. అందుకు సమయం తప్పనిసరి. అది సహనంతో కూడిన పురోగతి. ఈ రెండూ (పవిత్రీకరణ, అధిరోహణ) ఒకదాని ప్రక్క ఒకటి పురోగమిస్తుంటాయి. ఒకదానితో ఒకటి సమన్వయం కావడానికి మరింత దృఢంగా మారతాయి — అది సాధనలో సాధారణ మార్గం.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(SABCL 23: 533, 591, 905, 906)

చివరి పేజీ

మన స్వభావం యెలాంటిదంటే, అది సంకల్పాన్ని లోపభూయిష్టం చేయడమేగాక బుద్ధిని కూడ అజ్ఞానావృతం గావిస్తుంది. దాని శక్తి కూడ అల్పమైనది. అయితే దివ్యశక్తి అనే దొకటున్నది. దానిని మనం నమ్మితే అది మనలోని లోపాలతో పాటు మన శక్తులను కూడ దైవోన్ముఖం జేసి, దైవకార్యార్థం వినియోగించునట్లు చేస్తుంది. మనం మన తక్షణ లక్ష్యసాధనలో విఫలమైనట్లయితే అందుకు కారణం దైవసంకల్పమే. చాలాసార్లు మనకు కలిగే వైఫల్యంగాని, దుష్ఫలితంగాని ఓ సత్వరమైన సంపూర్ణ విజయం అందుబాటులోకి తెచ్చే ఫలితాని కన్నా మిన్నయైన ఒక వాస్తవ సత్ఫలితానికి బాట నేర్పరుస్తుంది. మనం బాధపడుతున్నామంటే, అందుకు కారణం మనలోనిదేదో ఒక అపూర్వమైన ఆనంద సంభావ్యతకు సిద్ధపడవలసి వున్నదన్న మాట. మన అడు గులు తడబడుతున్నాయంటే, అది చివరకు చక్కగా నడచుటలోగల రహస్యమేమిటో తెలుసుకొనుట కన్నమాట. ప్రశాంతతను, పవిత్రతను, పరిపూర్ణతను సాధించటాని కైనా, తీవ్రమైన తొందరపాటు తగదు. మనకు ప్రశాంతత కావాలి. కాని అది స్వయంకృతాపరాధ ఫలితంగా శక్త్యుత్సాహాలను కోల్పోయి, చచ్చుబడి వికలమైనం దున రిక్తమై, పతనావస్థకు పడిపోయిన ప్రశాంతత కాకూడదు. మనకు పవిత్రత కావాలి. కాని అదొక శూన్యమైన, నిస్తేజమైన, కఠినమైన, నిరాశావహ పవిత్రత కాకూడదు. మన నుండి పరిపూర్ణత అపేక్షించబడుతుంది, కాని అది సంకుచిత పరిధులకు పరిమితం చేయబడినదో లేక సర్వదా స్వయంపూరకమగు దైవానుశాసనం అహేతుకంగా నిరోధింపబడినప్పుడు మాత్రమే సమకూరే పరిపూర్ణత కాకూడదు. మన లక్ష్యం దివ్యప్రకృతిలోకి మారడం కావాలి. అయితే ఆ దివ్యప్రకృతి మానసికపర మైనదో లేక నైతికపరమైనదో కారాదు, అదొక ఆధ్యాత్మికపరమైన స్థితి కావాలి. ఆ స్థితిని సాధించుట కష్టం, బౌద్ధికంగా వూహించుట కూడా కష్టమే. మన కార్యనిర్వహణకు, మన యోగానికి అధినాథుడైన దైవానికి చేయవలసినదేమిటో తెలుసు. ఆతనిని తన స్వీయమార్గంలో, స్వీయపద్ధతిలో ఆ పనిని మనలో నిర్వర్తించనీయాలి.

(CWSA 23:246-47; SABCL 20:234)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి

ప్రాణిక సత్త యొక్క వివిధ భాగాల చైతన్యం

మొదట నీ ప్రాణిక సత్త యొక్క వివిధ భాగాల యెడ చైతన్యం కలిగి ఉండు.

దోషరహితంగా నుండుటకు నువ్వు పని చెయ్యాలంటే మొట్టమొదట నీ యెడల నువ్వు చేతన కలిగి ఉండాలి. నీ ప్రాణిక సత్త యొక్క వివిధ భాగాలు, వాటి విభిన్న కార్యాల గూర్చి తెలుసుకోవాలి. ఈ భాగాల యొక్క భిన్నత్వాన్ని నువ్వు గుర్తించడం నేర్చుకున్నపుడు నిన్ను పని చెయ్యడానికి పురిగొలిపే నీ లోని కదలికల మూలాన్ని, నీలో జరిగే విభిన్న ప్రేరేపణలని, విభిన్న ప్రతిచర్యలని, విరోధించే సంకల్పాలను క్షుణ్ణంగా తెలుసుకొనగలుగుతావు. శ్రద్ధగా చెయ్యవలసిన ఈ అధ్యయనం చాలా పట్టుదలను, సద్భావనను కోరుకుంటుంది. ఎందుకనగా, మానవుని స్వభావం ముఖ్యంగా అతని మానసిక ప్రకృతి, అతను ఆలోచించే, భావించే, చెప్పే, చేసేటటువంటి ప్రతిదానికి అనుకూలమైన వివరణ ఇచ్చే ఒక సహజ సిద్ధమైన ప్రవృత్తిని కలిగి ఉంటుంది. మనలోని ఈ కదలికలను అత్యంత జాగరూకతతో గమనించి, మన అత్యున్నత ఆదర్శం యొక్క ధర్మాసనము ముందుకు వాటిని ఉన్నవి ఉన్నట్లుగా తేగలిగి, నిష్కళంకమైన సంపూర్ణ సంకల్పంతో దాని నిర్ణయానికి సమర్పించగలిగినప్పుడు మాత్రమే మనలో ఎప్పుడూ పొరపాటు చెయ్యని వివేకము రూపుదిద్దుకుంటుందని ఆశించగలం. మనం నిజంగా ప్రగతి పథంలో పురోగమించి, మనం ఎందుకు సృష్టించబడ్డామో, ఈ భూమిపై మనం నెరవేర్చగల ధర్మమేమిటో అంటే మన అస్తిత్వం యొక్క సత్యాన్ని తెలుసుకునే సామర్థ్యాన్ని పొందినప్పుడు మనం క్రమం తప్పక ఎల్లయెడల మన అస్తిత్వ సత్యాన్ని వ్యతిరేకించే సమస్త విషయాల్ని బహిష్కరించాలి. ఈ విధంగా కొద్ది కొద్దిగా మన సత్తలోని అన్ని భాగాలు, అన్ని తత్వాలు ఒకే విధమైన క్రమంలో మన చైత్య కేంద్రము చుట్టూ పొందికగా అమర్చబడతాయి.

(CWM 12:3-4)

శ్రీమాత

అనువాదం: డా.వి. విజయలక్ష్మి